

Proletari din toate țările, uniți-vă!

144-102
Hunedoara-Deva

Citiți în pag. 6-7:

PENTRU CA VIITORUL SĂ DEVINĂ PREZENT

- Torța vie a întrecerii
de ing. Gh. Dăscălescu
- Frumosul la îndemîna tuturor
de Mircea Deac
- O nouă etapă în dezvoltarea
statului sovietic
de L. Lörincz
- Sat sau oraș?
de Petru Vintilă

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

39 (863)

ANUL XVII
29 SEPTEMBRIE 1961
12 PAGINI, 1 LEU

Tamara Siomina, protagonista filmului „Învierea” care va rula în cadrul Festivalului filmului sovietic

Lumea literară sovietică cunoaște, în aceste zile, efervescența unor pasionante și pline de miez frământări creatoare. Sub semnul nobilelor țeluri cuprinse în grandiosul program de construire a comunismului, în coloanele presei literare moscovite și din toate republicile unionale se desfășoară aprinse colocvii cu privire la sarcinile complexe ce revin oamenilor de artă și cultură, în așa fel încît creația artistică să răspundă cit mai eficient cerințelor cititorului contemporan.

Întîlnire cu Mihalkov

Ceea ce impresionează în mod deosebit în convorbirile cu scriitorii sovietici este seriozitatea și spiritul de răspundere pe care aceștia le manifestă în abordarea problemelor specifice artei lor, atît în ce privește conținutul operei literare cit și în privința măiestriei, considerată una dintre problemele principale. Un alt aspect pe care de asemenea îl pun în lumină aceste convorbiri, deosebit de semnificativ în lumina concluziei de mai sus, îl constituie pasiunea, bucuria și grija cu care marii scriitori sovietici vorbesc despre tinerele talente.

Un exemplu elocvent îl oferă, din acest punct de vedere, poetul, fabulistul, dramaturgul savantul și publicistul Serghei Mihalkov. Dincolo de activitatea bogată și variată desfășurată pe propriul șantier de lucru, el manifestă un neîntrerupt interes pentru problemele teoretice și contribuția sa substanțială vine să se adauge căutărilor creatoare care însulețesc azi literatura sovietică. Despre aceasta vorbesc, printre altele, valorosul studiu cu privire la sarcinile satisei, apărut recent în revista „Kommunist”, precum și întîlnirea sa cu studenții Institutului de literatură „Maxim Gorki”.

Nu demult la Moscova am discutat cu Serghei Mihalkov, pornind tocmai de la acest subiect și cunoscutul scriitor s-a arătat de îndată bucurios să vorbească și cititorilor noștri despre drumul său în literatură, despre propriile sale căutări.

— Fiecare scriitor începe într-un chip al său propriu — spune Serghei Mihalkov — și fără îndoială că în munca de creație a fiecăruia există ceva instructiv. Eu caut să lucrez în diferite genuri: scriu versuri, piese de teatru, scenarii pentru adulți și pentru copii, cîntece, satiră politică, articole, note, într-un cuvînt mi se pare că scriu de toate, în afară de romane și nuvele. Nu fac acest lucru pentru că m-aș simți la fel de înzestrat în toate genurile. Dimpotrivă, știu foarte bine că scriu uneori mai slab pentru adulți decît pentru copii, că nu înțeleg deaia articolele mele sînt izbutite. Îmi place cel mai mult să scriu versuri pentru copii și lucrări satirice. Sînt însă de părere că marea într-un gen îmbogățește celălalt gen, că scriitorul trebuie să participe cu condeiel său la activitatea unui ziar, trebuie să scrie nu numai ceea ce îi place, dar și ceea ce este necesar, util pentru societate.

— Cum lucrați? Ați putea să ne vorbiți despre programul dumneavoastră de lucru?

— Cred că cel mai exact ar fi să spun că nu am nici un fel de program. Lucrez zi și noaptea. Fiește, asta nu înseamnă că stau la masa de lucru 24 de ore pe zi dimpotrivă, cîteodată nu mă apropii multă vreme de ea, nu pun mîna pe condei. Dar creierul lucrează în permanență. Dacă încep munca la o piesă nouă, indiferent ce se întîmplă în jurul meu, gîndurile revin tot timpul la personajele pe care încă nu le-am plămădit; creez în imaginație caracterele, conturez subiectul, compun diferite fraze din viitoarele dialoguri, într-un cuvînt lucrez. Uneori, enoși mei nu-mi dau pace nici chiar în somn. Aceasta durează pînă cînd lucrează, indiferent dacă e vorba de o piesă sau de o poezie, se coace în măsura necesară ca să mă așez la masa de scris. Atunci scriu aproape dintr-o dată prima variantă a lucrării, care, bineînțeles, este departe de a fi definitivă. Abia acum începe adevărata muncă. Scriu prima variantă la mașină nu fiindcă așa ar fi mai ușor, ci fiindcă mașina disciplinează: vrînd-nevrînd trebuie să scrii cuvîntul în întregime. Cînd scriu de mîna, nu izbutesc fizicește să-mi ajung din urmă propriul meu gînd, las cuvintele neternitate, acopăr focia cu niște mizgălituri pe care după aceea nici eu nu le mai pot descifra. Corectez de mîna prima variantă, apoi o rebat la mașină făcînd modificări și în timpul transcrierii. În medie, acest lucru se repetă de șase-șapte ori. Abia după aceea dau manuscrisul unei dactilografe de profesie, care, la rîndul ei, îl mai rebat de cîteva ori. Transform adesea chiar și lucrările publicate, ceea ce îmi face o mare plăcere. Am „operat” modificări esențiale și la lucrarea „Unchiul Stiopa”, și la piesele „Casa pierdută”, „Racii”, „Patinele”, „Vîntătorul”.

— Ați putea să ne spuneți cum s-a născut, de pildă, subiectul unora dintre tabulele dumneavoastră?

— Subiectul tabulei „Locul liniștit”, ale cărei „personaje” sînt niște rațe sălbatice și domes-

tice, mi-a venit în minte cu prilejul unei vînturi de toamnă. Mi-am închipuit o rață sălbată care s-a rătăcit de stolul ei și s-a aciuat pentru o vreme într-un sat, printre rațele domestice. „Ce nevoie are ea să zboare în înjururi îndepărtate — m-am gîndit — dacă poate să se alăture foarte bine unor păsări domestice, care sînt sătule și n-au nici o grijă?” Așa s-a născut fabula în care am vrut să combat autoliniștirea unora dintre contrații mei întru condei.

Un cățel, obișnuit să cerșească mereu, oaspete permanent al unuia din restaurantele din Kislovodsk, a răspuns cînd l-am strigat Șarik și s-a apropiat de masa mea, ca peste o clipă să se îndrepte spre o altă masă, unde fusese strigat Bobik. Acest fapt mărunț mi-a sugerat ideea unei fabule despre trîntori, despre oameni fără mîndrie și amor propriu, care nu vor să muncească și trăiesc din mila altora. O întîmplare reală mi-a furnizat de asemenea subiectul tabulei „Grăsanul și slăbănogul”.

— Știu că țineți mult la întîlnirile pe care le aveți adeseori cu cititorii.

— Contactul viu dintre scriitor și cititor este absolut necesar. Mă refer la constăturile cu cititorii sau cu spectatorii — dacă e vorba de piese — consacrate unor opere concrete și la șezătorile literare cu studenții, muncitorii și colhozaiicii, ostașii și intelectuali. Scriitorul nu poate să trăiască izolat de cei pentru care creează.

Dinu Săraru

„NORUL CU PANTALONI” în traducere romînească

Poemul „Norul cu pantaloni” reprezintă prima epocă importantă a creației maiakovskiene a apărut recent în romînește, într-o bună traducere, datorată lui Cicerone Theodorescu („Secolul XX” nr. 7-8). Scris în 1915, pe cînd Maiakovski avea 22 de ani, acest poem ne apare și astăzi cu o strălucire nealterată, drept o îndrăzneală tentativă — provocată de presimțirea Marii Revoluții, — de a zguduî resorturile vechii orînduirii, de a răscoli inerția unei lumi „grăsana / din care Kotschild și-a făcut țîtoare”. Materialul acesta inflamabil, a cărui vîlvătaie purifică atmosfera, arzînd pereții vechi și subrezi ai vieții burgheze; materialul acesta e însăși tinerețea năvalnică a poetului, „frumusețea în flăcări de ani două-ș-doi”, e însăși năvalnica sa sete de dragoste adevărată, de artă adevărată.

Meritul lui Maiakovski este de a fi intuit că zorii revoluției presimțite, așteptate, vin în întîmpinarea sentimentelor celor mai firești omului, în întîmpinarea dragostei adevărate a nevoii de realizare și plenitudine, această nevoie arzătoare care se consumă sterp și se istovește între zidurile vechii lumi; de a fi înțeles, de a fi strigat cu vocea sa tunătoare, pe scena deschisă a istoriei, adevărul că trebuie dărîmate aceste ziduri pentru ca omul să-și poată trăi din plin viața, să-și poată afirma cu putere sentimentele sale.

Tocmai această înțelegere, trăită cu toate simțurile, generează ceea ce s-a numit „lirismul politic” al poeziei lui Maiakovski. „Norul cu pantaloni” marchează un moment de răscruce în creația lui Maiakovski, momentul în care pătrund definitiv în poezia sa — strada, oamenii și limbajul străzii, marele oraș crispat de mizerie și așteptare; se face simțit răsnetul istoriei contemporane, chemarea la o viață nouă și liberă, al cărei profet și agitator este Vladimir Maiakovski. Acest poem este un memorabil „rămas bun”, luat definitiv și fără

pădere de rău, de la lumea cea veche: „Dintre voi / ...eu plec / punîndu-mi soarele ca pe-un monoclu / la ochiul zgîit”. Sub ochii noștri, sentimentul de singurătate și deznădejde se preface într-o forță comprimată irezistibilă, durerea devine ură, sila devine revoltă, prohodul — cîntec de biruință, la crimă — bubuit de tobă, confesiu-

„Scriu „Norul”. S-a
întărit conștiința unei
revoluții apropiate”.

(Maiakovski —
„Autobiografie”)

nea iubirii neîmpărtășite — slădire. Sub ochii noștri se poate urmări pe viu cum mesajul revoluționar determină apariția unui nou univers de imagini și percepții. Presimțirea revoluției crește din acuitatea senzațiilor, din acele reprezentări extrem de concrete, provocate de raportul cu lumea; din examenul patetic, necrutător de lucid, la care supune poetul existența din jurul său, devenită vibrație interioară printr-o contopire totală cu ființa sa cea mai intimă.

Pînă și iubirea, Maiakovski și-o proclamă în imagini incendiare, în imagini impregnate de sentimentul revoluției care va veni! La el nu vom găsi acel deficit de viață a cărui urmare este separația intimului de politic, amoria juxtapunere a „liricului” și „politicului”. Tocmai fiindcă iubește cu patos incendiar nu se poate împăca poetul cu dragostea mărunță și falsă, cu „giuguleala senilă” și tocmai acest protest se confundă cu marele protest general împotriva lumii care ucide dragostea, vidînd-o de sens, putere și frumusețe. Nu dintr-o scăltuire lăuntrică, din oboseală și lipsă de vlagă, ci din bogăție și intensitate, dintr-un prea plin lăuntric,

din nevoia de a trăi prometeic la fel de intens pe toate planurile vieții, vine, la Maiakovski, adîncă silă față de iubirea mărunță și filistină.

Din încordarea strînită de mișcările contradictorii ale sufletului său doritor de viață deplină, se înalță majestuoasă armonie a ideii politice cu senzația materializată a existenței individuale, lăuntrice, pînă într-atît că devine greu de spus dacă la Maiakovski imaginile-senzații ale vieții determină fluxul gândirii sau acest flux determină tipul specific de imagini și senzații. Sarcasfica biciuire a filistinismului în materie de dragoste, nu devine nici un moment la Maiakovski o critică sterilă și abstractă a dragostei însăși — și aceasta e poate deosebirea hotărîtoare dintre el și ceilalți barzi „protestatari”, înregistrați diverselor școli moderniste, după cum nici biciuirea sarcastică a artei burgheze nu devine protest împotriva valorilor artistice.

Acest poet care prin natura sa era menit să protesteze cu o forță titanică, și-a totuși ca nimeni altul să prețuiască tot ce e fundamental în sentimentele omului. El, care pare a batjocori totul, fără să ia nimic în serios, izbînd necruțător în tot ce-i vine la îndemînă — era în esență un afirmator îndrîjit. Gestul continuu slidător nu anulează gravitatea sentimentului, ci purifică atmosfera pentru ca sentimentul să se afirme liber și deplin.

Credem că apariția în romînește a „Norului cu pantaloni” poate constitui un nimerit prilej pentru dezbaterii unor probleme vitale ale poeziei revoluționare.

Lucian Raicu

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI
GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București,
Str. Ion Gbira 5 telefon 13 03 10.

BREVIAR

● Printre delegații la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S., aleși de organizația de partid din Moscova, se numără și scriitorii N. Gribaciov, A. Surkov, A. Tvardovski și S. Scipaciov. Printre delegații din Leningrad se numără și poetul A. Prokofiev.

● Editura de Stat din Moscova publică o nouă ediție, în 5 volume, din operele lui Serghei Esenin. Această este cea mai completă dintre edițiile de opere ale lui Esenin și apare într-un tiraj de 500.000 exemplare. Ediția este îngrijită de scriitorii și criticii literari K. Zelinski, M. Isakovski, A. Tvardovski, V. Scerbină și S. Scipaciov.

● Colectivul teatrului de amatori de la uzina „Lihaciov”, care a primit de curînd titlul de „teatru popular”, montează, într-o adaptare scenică originală, cunoscuta povestire a lui Anatoli Kuznețov „Continuarea legendei”.

● Criticul E. Knipovici semnează în „Literaturnaia gazeta” (nr. 113) un interesant articol despre valentele prozei lirice, așa cum se dezvoltă ele în ultimele cărți ale Olgăi Berggolț și ale lui Vladimir Soluhin. Articolul este intitulat „Un semn al timpului”.

● 8 octombrie este ziua poeziei sovietice. În întîmpinarea acestei tradiționale sărbători, poeții moscoviți au participat la primele întîlniri cu cititorii: una la uzina „Dinamo”, iar a doua la biblioteca Muzeului Maiakovski.

● La Habarovsk a avut loc un seminar al dramaturgilor din regiunile Orientului îndepărtat. A fost dezbătută problema pregătirii teatrelor pentru Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. La lucrările seminarului au participat dramaturgi, regizori și compozitori din Priamurie, Primorie, Kolima, Kamceatka și Sahalin. Au fost supuse discuției 15 piese noi.

● La Smolensk a avut loc o adunare a scriitorilor consacrată dezbaterii proiectului de Program al P.C.U.S. Filiala din localitate a Uniunii Scriitorilor din R.S.F.S.R. întîmpină cu noi succese Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. Scriitorii din Smolensk vizitează sovhozuri și colhozuri, uzine și fabrici, școli și institute, întîrîndu-se cu cititorii lor pe diferite teme politice și literare.

● Editura Academiei de Științe a U.R.S.S. va edita în anul 1962 o nouă colecție de știință popularizată intitulată „Cosmos”. Printre altele, în această colecție vor apare operele alese ale lui K. E. Tjolkovski.

LUMEA PESTE 20 DE ANI

(II)

(Urmare din numărul trecut)

Calcululele similare în ce privește venitul național al celor două sisteme sînt mai favorabile pentru comunitatea țărilor socialiste. În ultimii zece ani (1951-1960) produsul național global al S.U.A. a crescut în prețuri invariabile, cu numai 38-39%, iar venitul național cu și mai puțin — 35%. În următorii cincisprezece ani, adică în 1975, după pronosticurile oficiale ale comisiei Peily, produsul național global al S.U.A. urmează să crească cu încă 45%, în timp ce în U.R.S.S., venitul național, conform sarcinilor noului Program al partidului, va crește numai în următorii zece ani cu 150%, adică de două ori și jumătate.

În ce privește volumul venitului național, U.R.S.S. va depăși S.U.A. încă în 1970 cu cel puțin 54 miliarde rube sau cu 17%, iar în 1980 depășirea va atinge 334 miliarde rube sau 84%. După cum vedem, resursele „libertății” americane și calea „dezvoltării automate, spontane a economiei private”, atît de slăvite în S.U.A. nu făgăduiesc acesteia nici o șansă de succes în întrecerea cu economia socialistă planificată.

Capitalismul mondial trece printr-o criză generală profundă. Burghezia monopolistă a devenit o tumoare malignă în organismul social și o verigă absolut inutilă în procesul de producție. În fața comunismului se deschid toate drumurile, în vreme ce imperialismul a intrat definitiv în perioada apusului și prăbușirii sale.

Totul pentru om

Creînd baza tehnico-materială a comunismului, societatea sovietică se va apropia foarte mult de principiul repartiției după nevoi. În această privință, proiectul de Program al P.C.U.S., îngrijindu-se în primul rînd de om și de nevoile sale cele mai importante, trasează următoarele sarcini: paralel cu reducerea zilei de lucru pînă la 5-6 ore încă în următorii zece ani, P.C.U.S. își stabilește ca obiectiv să asigure în Uniunea Sovietică cel mai înalt nivel de viață în comparație cu oricare țară capitalistă. În acest scop, veniturile reale ale muncitorilor și funcționarilor — ținîndu-se seama și de fondurile sociale — vor crește în medie de aproape două ori în decurs de zece ani și de aproximativ 3-3.5 ori în decurs de douăzeci de ani iar veniturile colhoznicilor vor crește într-o măsură și mai mare — de peste patru ori.

În total, tratamentul medical gratuit și învățămîntul gratuit pentru toți cetățenii în școlile de toate gradele, bursele, pensiile și ajutoarele, vor face ca fondurile sociale de consum, crescînd treptat, să constituie încă în 1980 aproximativ jumătate din suma totală a veniturilor reale ale populației, adică echivalentul salariului individual al tuturor oamenilor muncii.

Rolul științei crește enorm de mult în cadrul construcției comunismului. „Știința va deveni într-o măsură deplină o nemijlocită forță de producție”, arată proiectul de Program. O însemnătate de prim ordin va căpăta stimularea materială și morală a mișcării de masă a inovatorilor și raționalizatorilor care și-au însușit realizările tehnicii noi și o folosesc cu pricepere.

Construcția socialistă presupune dezvoltarea principiilor democratice de conducere și perfecționarea conducerii centralizate a economiei naționale. În cadrul unui plan economic unic, se va extinde și în viitor inițiativa de jos, a organelor locale, începînd cu întreprinderile.

În proiectul noului Program al P.C.U.S. se subliniază că statul socialist s-a transformat într-un stat al întregului popor, într-un organ de exprimare a intereselor și voinței întregului popor.

În același timp, trecerea la comunism înseamnă dezvoltarea pe toate căile a libertății individuale și a drepturi-

lor cetățenești. Aceste drepturi egale pentru toți se exercită atît în alegerea liberă a profesiei, cît și în folosirea deplină a tuturor celorlalte libertăți cetățenești. Nici aici nu vor mai exista alte restricții în afara normelor de conviețuire comunistă, a căror respectare va deveni o necesitate interioară și o obișnuință pentru toți oamenii.

Lumea despre programul nostru

Cum reacționează opinia publică mondială în fața acestui grandios program de acțiune?

Desigur, se putea prevedea dinainte

a amenința muncitorii cu foamea și cu șomajul prelungit. Și iată că, întocmai ca niște paiate de bilci, s-au apucat să discute pe socoteala „băii și farfuriilor de supă gratuită, promise muncitorilor sovietici peste douăzeci de ani”.

„Pentru oamenii sovietici se poate ca aceasta să fie mult — afirmă scribii burgheziei în ziarul italian „Tempo” — dar pentru italianul mijlociu toate acestea sînt prea neînsemnate”.

Afirmația nu cuprinde însă nici un pic de adevăr, deoarece în Italia de astăzi foamea nu este un musafir ocazional. Cu totul altfel apreciază a-

programul sovietic, scriu: „Alimentație gratuită, transport gratuit — totul gratuit; în afară de asta, nici un fel de impozite — și toate în timpul vieții unei singure generații. Asta poate ameți”. Dar ei declară imediat că aceste bunuri gratuite sînt „utopii”, „visuri care au existat întotdeauna” și chiar „speranțe mesianice”, „precizînd” că „la

drept vorbind, „nimic nu va fi într-adevăr fără plată, deoarece toate acestea fac parte dintr-un sistem de retribuire, acoperit în parte în natură”.

Avem de-aface sau cu o minciună sau cu o ineptie evidentă. Numai în condițiile repartiției comuniste după nevoi, din fondurile comune, toate bunurile vor fi distribuite gratuit, tuturor — și celor care muncesc și celor inapți de muncă. Cu alte cuvinte, acest sistem este principal diferit și vădit inaplicabil în lumea capitalistă, el nu poate fi găsit în nici o țară din Apus. În ceea ce privește considerarea noului Program al P.C.U.S. drept o utopie, chiar în Occident sînt mulți cei care nu împărtășesc acest punct de vedere. Iar cei care contestă realismul programului sovietic sînt nevoți să asculte replici de felul următor, venite din diferite surse:

„Ar fi o prostie, — scria „New York Herald Tribune” încă la 31 iulie, — dacă restul lumii ar nega progresele materiale realizate în Uniunea Sovietică. Ar fi, de asemenea o prostie să se subestimeze posibilitățile economice potențiale actuale ale societății sovietice, cînd ea a creat o atît de colorată bază industrială”.

Intr-adevăr, încercările criticilor occidentali de a micșora puterea de atracție a noului Program al P.C.U.S., declarîndu-l o fantezie irealizabilă, pot fi considerate prostești chiar numai pentru faptul că astăzi nimeni nu mai este dispus să le acorde credit. Nu sînt mai înțelepte nici încercările lor ipocrite de a prezenta comunismul ca „un tablou fantastic al unei utopii, în cadrul căreia omul se va putea folosi în mod liber de orice în afară de propria libertate”.

Are însă Occidentul o idee clară despre libertate? Doar în societatea împărțită în clase, libertatea nu poate fi egală și cu aceeași valoare pentru toți. Morganii, Mellonii, Dupontii și Rockefellerii beneficiază de ea într-un fel, iar milioanele de muncitori în cu totul alt mod, opus celui dinții.

Dacă prin libertate înțelegem posibilitatea de a acționa fără constrîngere din afară, posibilitatea de a dispune pe deplin de tine însuși și de timpul tău, dacă aceasta înseamnă să nu te supui niciunei voințe străine și în același timp, să nu constrîngi în nici un fel voința celorlalți concetățeni, atunci la o astfel de libertate se poate doar visa în societatea capitalistă.

Spre deosebire de democrația burgheză, democrația socialistă asigură tuturor cetățenilor nu numai libertăți politice ca libertatea cuvîntului, a presei, a întrunirilor nu numai drepturile electorale, ci și altele, mult mai importante, libertățile sociale cum sînt dreptul la muncă și la odihnă, la învățătură, la asigurarea materială la bătrînețe, în caz de boală sau de pierdere a capacității de muncă egalitatea cetățenilor de toate rasele și națiunile, drepturi egale pentru bărbați și femei în toate domeniile vieții. Cea mai înaltă manifestare a acestei libertăți este eliberarea omului de exploatare.

Construirea comunismului va asigura o și mai mare libertate a personalității, cînd însăși munca de fiecare zi, devenind o necesitate normală pentru omul sănătos, va pierde orice urmă de constrîngere și cînd dezvoltarea liberă a fiecăruia va deveni o condiție a dezvoltării libere a tuturor.

Spre aceasta ne cheamă noul Program al P.C.U.S.

S. Strumilin

(Text prescurtat)

că el va fi salutat cu entuziasm de către toți prietenii păcii și socialismului. Mai mult decît atît, Programul cîștigă pentru socialism noi milioane de oameni din toată lumea. Oamenii simpli de pretutindeni văd în acest remarcabil document nu numai viitorul minunat al Țării Sovietelor. Ei văd într-însul singura cale posibilă și verificată de istorie pentru bunăstarea materială a tuturor popoarelor, pentru înflorirea lor spirituală, pentru asigurarea independenței lor politice și a păcii generale.

În același timp, nu încăpea îndoială că Programul nostru va fi primit în virful baionetelor de către întregul lagăr imperialist și războinic. Este surprinzătoare însă sărăcia de idei și ipocrizia cu care cei mai zeloși avocați ai imperialismului atacă acest Program. Într-adevăr, situația acestor avocați nu este de invidiat. Ei nu pot spune adevărul, nu pot spune că perspectiva arătată în Program, de a se obține însemnate bunuri materiale, și în special locuințe și alimentație gratuită pentru toți oamenii muncii nu este pe placul stăpînitorilor monopolurilor capitaliste. Ei nu îndrăznesc să admită că supraprofiturile monopoliste ar dispărea de îndată ce ar dispărea și posibilitatea de

celeași prevederi ale Programului P.C.U.S. alți italieni, în ziarul „Paese Sera”. „Este senzațional, după părerea noastră, faptul că Programul promite fiecărui cetățean al Țării Sovietelor o piine la fel de gratuită ca și aerul”, citim în ziarul amintit. „Totmai în această promisiune constă însemnătatea zguduitoare, revoluționară a planului sovietic... Astăzi, U.R.S.S. anunță că în cadrul sistemului socialist fiecare va avea între altele, dreptul asigurat la hrană. Puteți spune, dacă vreți, că în Occident acesta este un fenomen normal. Puteți glumi cit vreți pe tema asta. Dar să afle despre acest lucru cele două miliarde de oameni pentru care asigurarea hranei zilnice constituie o tristă necesitate și veți vedea care va fi rezultatul”.

Alți critici ai Programului P.C.U.S., fără să-i nege puterea de atracție, se străduiesc să-i micșoreze importanța, afirmînd că este vorba despre o utopie despre năluciri sau că proiectul n-ar conține nimic nou în comparație cu lucrurile de mult accesibile în Occident. Uneori, ambele metode sînt puse simultan în acțiune. Astfel, de exemplu, în ziarul londonez „Daily Herald”, autorii articolului de fond intitulat „Piine și libertate”, comentînd

Din Pskov, Valia Boliter în vîrstă de 17 ani, îi scrie lui Gagarin, pe file rupte din caietul de școală: „Știi, Iuri Alexeevici, ce m-a impresionat cel mai mult? M-am gîndit că ani de-a rîndul oamenii au muncit, năzuind spre ceea ce dumneavoastră ați înlăptuit în zilele noastre”.

Din statul Michigan — S.U.A. — Robert Thompson Wharton scrie „scumpului maior Gagarin”: „Ca reprezentant al tinerei generații, unită prin fire comune, țin să vă felicit pentru zborul în Cosmos încununat de succes. Ne adresăm oamenilor sovietici și le spunem: excelentă realizare!”

Din Europa occidentală, Iuri Gagarin a primit o scrisoare care a străbătut un drum puțin obișnuit. „Am fost nevoit să parcurg 300 de km și să trec din țara mea, Spania, în țara vecină, Franța, pentru a-ți expedia această scrisoare cu felicitările uneia din organizațiile Partidului Comunist din Spania... Succesele care stîrnesc bucuria și mîndria oamenilor sovietici ne bucură, ne însușă și nouă aceeași bucurie și optimism în ciuda faptului că poporul nostru spaniol trăiește asuprit și în mizerie”.

Din Polonia scrie M. Kraevski, un om pe care războiul l-a lovit greu, un om care nu mai vrea ca grozăviile să se repete. „Lucrul cel mai important este că marea cauză se află în mîini sigure și că omenirea nu va pieri ci va merge înainte... Sînt un om bolnav. Boala am contractat-o într-un lagăr hitlerist de prizonieri. Vestea de azi mi-a dat sănătate, mi-a ridicat moralul, mi-a trezit bucuria de a trăi. Aș dori să cunosc Uniunea Sovietică, cîmpurile și pădurile, munții și riurile sale, oamenii ei mindri și adevărați. Sînt sincer devotat cauzei păcii!”.

Din Elveția, dl. Dubel îi scrie lui I. A. Gagarin:

„Este cel mai însemnat eveniment din istoria omenirii...”

Doresc fericire familiei și dv. personal, care aveți cinstea de a munci în țara al cărei conducător este Excelența Sa N. S. Hrușciiov. Împărtășesc mîndria pentru patria dv.”.

Din ce în ce mai mulți oameni din țările capitaliste înțeleg adevărul cuprins în cuvintele lui N. S. Hrușciiov: „rampa de lansare a rachetelor noastre este socialismul”. Ce este admirația pentru patria lui Gagarin decît admirația pentru socialismul care l-a propulsat pe acesta la înălțimi cosmice?

Și iată o scrisoare semnată cu un nume rusesc cunoscut: Mojaiski. În Uniunea Sovietică, trăiește nepotul lui Alexandr Feodorovici Mojaiski, cel care a construit primul avion din lume. „Sînt nespuse de fericit, scrie el, că am apucat ziua înlăptuirii visului bunicului meu și că zborul în Cosmos a fost efectuat de un om sovietic, afirmînd și în acest domeniu înfrîntarea Patriei noastre”.

D. A. Mojaiski, azi pensionar, a văzut împlinindu-se visul bunicului său. Bătrîni au visat însă nu numai să zboare în Cosmos ci și să instaureze pacea pe pămînt. Cine știe aceasta mai bine decît tocmă cei care le împlinesc vîsurile? Întors din Cosmos, Iuri Gagarin s-a adresat lumii prin revista „Uniunea Sovietică”, revistă care apare în 17 limbi ale lumii: „Zburînd în jurul Pămîntului cu nava-satelit, am văzut cît de minunată este planeta noastră. Oamenii, să ocrotim și să sporim această frumusețe, nu s-o distrugem!”

Sînt cuvintele aceluia pe care revista îl numește „un flăcău de pe planeta noastră”.

Cu asemenea flăcăi, pămîntul poate fi sigur de viitorul său!

ALLAN DULLES: — Ai o sarcină foarte urgentă: să afli, pe orice cale cu putință, cîți maiori le-au mai rămas, afară de Gagarin și Titov.

20.000 de Titovi sau gramatica comunismului

Există lucruri pe care le învățăm de cum pășim pragul școlii. „Substantivele comune se scriu cu litere mici” — parcă aud și acum vocea învățătorului răsunîndu-mi în urechi.

Da... substantivele comune se scriu cu literă mică!

Și iată că într-una din zilele însoțite ale acestei veri, întreaga lume a citit cu emoție și cu interes rîndurile unui document istoric: „Proiectul de Program al P.C.U.S.” Fără a dicta schimbări bătrînei gramatici, ce își aplică regulile sale în toate limbile, acest mare manifest comunist al zilelor noastre arată lumii că substantivele comune, „Pace, Muncă, Egalitate, Libertate, Fericire” — merită și trebuie scrise cu literă mare.

E drept, aceste năzuințe sînt comune fiecărui om cîștit de pe lume, ele sînt însă proprii numai socialismului și comunismului.

Gramatica școlară nu s-a schimbat cu nimic. Din zecile de mii de substantive comune gramatica umanismului le scrie pe aceste cinci cu literă mare, întipăriindu-le în inima și în memoria noastră, a întregii omeniri pentru secolele ce vor urma.

„Imi amintesc de numeroasele discuții pe care le-am avut la Moscova cu diverși corespondenți ai presei burgheze din apus. Uneori ți-e penibil să vezi cum caută cu tot dinadinsul contraargumente pe care să le opună, în articolele lor, realității sovietice.”

Unul din acești corespondenți, care se pretinde „specialist” în probleme sovietice și care scrie pentru un ziar de dreapta din Franța, spunea:

— E drept, sovieticii au mari succese. Dar succesele lor sînt realizate de 10 sau 20 de Titovi sau Gagarini și sînt date drept merite ale unui popor întreg, căruia de fapt îi este indiferent totul

Sincer să spun am rămas perplex în fața unei asemenea „profundizimi” de gîndire. Și monsieur J. M. nu glumea deloc. Dimpotrivă! Se mîndrea chiar că a găsit un argument... În exclusivitate. Se pare chiar că l-a și folosit într-unul din reportajele sale.

Succesele Uniunii Sovietice sînt realizate de Titovi și Gagarini, numai că lor li se adaugă armata pașnică de milioane de Ivanovi, Alexandrovi, Grigorievi și alții, cei cărora li se datorește schimbarea esențială intervenită în scrierea celor cinci substantive comune, cei care întîmpină cu noi succese marelui eveniment din viața poporului sovietic: al XXII-lea Congres al P.C.U.S.

Cit privește numărul Titovilor ziaristul francez a comis o mare greșală, pe care sînt sigur că n-a rectificat-o prin erată. Titovii nu sînt doar în număr de 10 sau 20. Numai la Moscova există 20.000 de oameni ce poartă numele de Titov. Și, dacă s-ar fi informat bine, interlocutorul meu ar fi aflat că 2.000 din ei sînt decorați cu ordine și medalii ale Uniunii Sovietice, că 12 sînt Eroi ai Uniunii Sovietice sau Eroi ai Muncii Socialiste, că aproape 40 au cîte două ordine Lenin.

Pe Gherman Stepanovici Titov am avut prilejul să-l cunosc înainte de zborul său. E drept am făcut cunoștință nu direct, ci cu ajutorul filmului. În documentarul „Primul raid spre stele”, consacrat lui Iuri Gagarin, există un cadru care îl prezintă pe unul din cosmonauții sovietici (care s-a dovedit mai tîrziu a fi cosmonautul nr. 2) ieșind din surdobarocameră.

Cu alți cîțiva Titovi am făcut cunoștință după ce omenirea aflase despre cele 25 de ochiuri ale pămîntului executate de nava „Vostok II”.

Viktor Titov lucrează la laboratorul ionic al Uzinei de lămpi de radio din Moscova. El este autorul unor inovații importante pe care le-a prezentat la concursul pe uzine inițiat în cinstea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

Ekaterina Titova lucrează la fabrica „Soiuzcimas” care produce instalații pentru Direcția centrală de statistică a Uniunii Sovietice. Mașinile la crearea cărora lucrează ea înregistrează cu o viteză uimitoare milioane și milioane de cifre care denotă succesele economiei sovietice.

Inginerul Valentin Titov muncește de treizeci de ani în domeniul energiei electrice și în prezent participă la crearea proiectului Sistemului energetic unic al Uniunii Sovietice.

Da, Titovii contribuie și ei la construirea comunismului! Dar letopisetul anilor noștri va înregistra milioane și milioane de nume ale unor cetățeni simpli care își închină viața patriei lor sovietice, Păcii, Muncii, Egalității, Libertății și Fericirii.

Oamenii sovietici creează o viață nouă, fără precedent în istoria de milenii a bătrînei planete Terra, arătînd în același timp lumii că în zilele noastre se făurește marea gramatică a comunismului.

Al. Stark

C

ine a văzut în filmul „Primul raid spre stele” scene din memorabila zi de 12 aprilie 1961 n-a putut să nu observe placardele pe care, la Moscova, mîini tinere le înălțau în soare. Mîinile tinere înscriseseră spontan cuvintele: „Cu toții, în Cosmos!”

Cele 108 minute petrecute de Iuri Gagarin în înălțimile albastre, au dat tuturor certitudinea că realizarea visului este aproape. Mai tîrziu, cele 25 ore cosmice ale lui Gherman Titov au apropiat și mai mult clipa în care rachetele se vor transforma în adevărate trenuri cosmice și în care sindicatul vor elibera frunțașilor în muncă biletele de călătorie spre Lună, Marte, Venus...

Îndată după ce Gagarin a dovedit că barierele spațiului interplanetar pot fi îndepărtate un ziarist american a exclamat: „acest flăcău valorează un miliard de dolari”.

În America sînt unii care dispun de miliarde de dolari. Dar cu toate strădaniile ei n-au dat pînă acum aripi nici unui Gagarin. Și nici unui Titov...

În lume există însă nu numai miliarde de dolari, ci și miliarde de

Scrisori către

oameni cu inimi fierbinți. Cei ce alcătuiesc actuala generație a planetei noastre se pot considera născuți într-o zodie fericită: tocmai din mijlocul lor, al miliardelor de oameni simpli, curajoși și îndrăzneți a zburat cel dintîi spre stele Iuri Gagarin. Lumea își va aduce aminte cu emoție de cuvintele chemării C.C. al P.C.U.S., Președintelui Sovietului Suprem al P.C.U.S. și Guvernului sovietic: „Noi considerăm victoriile în cucerirea Cosmosului drept realizări nu numai ale poporului nostru, ci și ale întregii omeniri. Le punem cu bucurie în slujba tuturor popoarelor, în numele progresului, fericirii și binelui tuturor oamenilor de pe pămînt!”.

Dar lumea va ține întotdeauna minte că un om sovietic, flăcăul cu ochi albaștri de lingă Smolensk, a fost cel dintîi.

„Către Iuri Gagarin — Moscova”.

„Către Gherman Titov — Moscova”.

După cum ne vestește săptămînalul sovietic „Nedelea”, pînă acum au sosit peste 60.000 de scrisori ale căror plicuri poartă asemenea adrese laconice.

60.000 scrisori! Cîte caligrafii în ele — delicate, energice, grăbite, îngrijite, opintite, sigure...

Cîte stiluri — exaltate, sincere, fierbinți, înflorite, mîndre, admirative...

Cîte limbi — dulci, aspre, cîntate, sobre, plastice...

Cîte feluri de timbre pe plicuri — turnurile Moscovei, condorii Americii, templele indiene, chipuri negre zîmbind libertății, zidul chinezesc, noile construcții din București...

Toți îi consideră pe cosmonauții sovietici, frații lor, fii îndrăzneți ai aceleiași mame. Cea care ne-a născut pe toți pentru vise. Și iată, visele se pot realiza!

Automobile pentru toți

● „Cuirasate pe roți” sau microturisme? ● Mașini speciale pentru taxiuri ● Stațiunile de închiriere și folosirea lor

Automobile pentru toți — un imperativ al vremii noastre. Străzile orașelor sovietice sînt înțesate de taxiuri. Zeci de mii de mașini sovietice iau calea exportului. Au fost deschise primele stațiuni de închiriere a automobilelor. Cu fiecare zi crește ritmul producției de autoturisme în U.R.S.S.

În ceea ce privește producția de autocamioane și autobuze, Uniunea Sovietică ocupă în prezent locul întâi în Europa și locul al doilea în lume. Mașinile sovietice se bucură pe drept cuvînt de un bun renume, ele se comportă bine în cele mai diferite condiții rutiere și climatice. Au fost create nenumărate tipuri de autocamioane, autobuze, autocamioane basculante etc.

O întrebare se ridică stăruitor în fața constructorilor sovietici de automobile: ce cale de dezvoltare vor urma în viitor autoturismele? Se poate păși oare pe urmele „cuirsaselor pe roți” americane (la care, în trecut fie spus, încep să renunțe înșiși americanii), sau pe drumul urmat de unele firme vesteuropene care construiesc microturisme? Constructorii sovietici au ales o cale proprie și o perspectivă originală. Această perspectivă o deschide proiectul de Program al P.C.U.S. care arată că parcul de automobile al țării va atinge asemenea proporții încît va fi în stare să asigure satisfacerea deplină a nevoilor de transport și că stațiunile de închiriere a automobilelor vor căpăta o largă răspîndire.

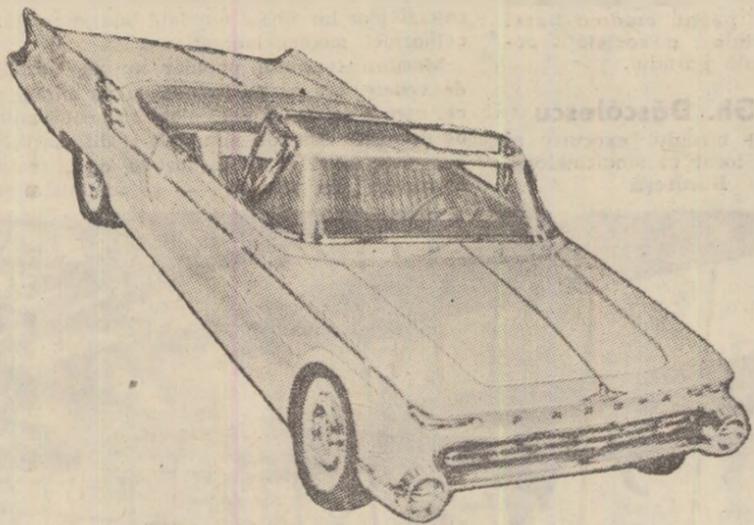
În fața constructorilor stă sarcina de a proiecta automobile destinate folosirii intensive și ieftine. Afară de aceasta, trebuie să se înă seama de sarcina trasată de planul septenal și de proiectul de Program al P.C.U.S. de a se construi mii de kilometri de șosele asfaltate și nenumărate stațiuni de deservire pentru automobile. Ce fel de automobile sînt necesare pentru aceste condiții noi?

ferului) și cu spațiu pentru bagaje în interiorul ei.

„Toate acestea nu sînt numai revendicări ale șoferilor. Sînt concluziile pe care le-a tras o comisie condusă de specialiști ai Academiei de gospodărie comunală a Uniunii Sovietice. La aceleași concluzii au ajuns și specialiștii străini. Așa se explică apariția unor mașini speciale, folosite ca taxiuri. Ele seamănă cu un autobuz mic, în care locul șoferului se află mult în față, iar motorul în spate. O parte a banchetei este rabatabilă, iar pentru bagaje este rezervat un spațiu potrivit. Automobilul nu e prea mare și poate fi condus ușor. Institutul de cercetări științifice în domeniul automobilelor din U.R.S.S. a elaborat un astfel de proiect. Particularitățile noului proiect au fost studiate pe automobile experimentale. Consumurile inițiale și de exploatare se reduc de aproximativ 1,5 ori în comparație cu automobilele existente. Deci poate fi redus și tariful.

Condițiile de închiriere a automobilelor se apropie în multe privințe de condițiile serviciului de taxime-tre. Pentru închiriere pot fi folosite cu succes taxiuri transformate într-o oarecare măsură sau turisme obișnuite de diverse tipuri. Pentru centrele rurale de închiriat automobile vor fi necesare tipuri speciale de mașini. Vedem deci că cu cît înaintăm în timp, cu atît se impune diferențierea tipurilor de automobile, în funcție de condițiile de exploatare.

Automobilele sovietice se deosebesc de cele străine și prin greutatea lor sporită. Lucrul este explicabil, dacă ne gîndim că soliditatea unei mașini este direct proporțională cu greutatea. Dar orașenii au nevoie și de mașini cu care să circule zilnic, pe distanțe nu prea mari. În aceste condiții nu se cere o rezistență prea mare a mașinii. Pentru transportul la locul de muncă nu sînt necesare mașini cu patru locuri, sînt suficiente și

Schița noului model de turism „Zaporozjeț”

Să luăm, pentru moment, locul unui șofer de taxi. E un turism obișnuit, cu singura deosebire că are un ochi verde iar în locul aparatului de radio are aparatul de taxat. Aceasta se întîmplă azi, în 1961. Pînă acum se credea că nu e rentabil să se construiască, în mod special, automobile pentru folosirea lor ca taxiuri, necesitățile fiind prea reduse. S-a spus, de asemenea că pasagerii se vor simți jigniți dacă mașina în care vor călători se va deosebi mult de alte mașini. Dar la obiecțiile de mai sus, un șofer de taxi va răspunde cam așa: cel mai adesea pasagerii sînt grăbiți și înclinați spre economie. De aceea, pe ei îi interesează în primul rînd tariful, „viteza” automobilului, oarecare confort și loc cît mai mult pentru bagaje.

Taxiurile parcurg pînă la 300 km. pe zi, adică de zece ori mai mult decît mașinile personale. Ele trebuie să aibă de aceea o construcție mai solidă, mai ales în ce privește motorul, transmisia, caroseria etc.

Și acum despre încărcătură. Șapte din zece călătorii se fac cu unul sau doi pasageri, iar fiecare a patra cursă — cu bagaj voluminos. Pentru aceste motive ar fi convenabilă o mașină cu două locuri (firește afară de ce! al șo-

ferului) și cu spațiu pentru bagaje în interiorul ei. două locuri. Microturismul trebuie să devină un obiect de cea mai largă folosință individuală. Reducerea numărului de locuri ar permite să se construiască mașini mai compacte, mai ușoare, mai dinamice și, lucrul cel mai important, mai ieftine.

Greutatea medie a unei mașini produse de industria sovietică era în 1956 de 1.200 kg. În 1961, datorită creșterii producției de microturisme și automobile cu capacitate mică, greutatea medie s-a redus pînă la 1.000 de kg., peste alți cinci ani ea va fi de numai 900 kg., iar peste zece ani, țînind seama de perfecționările introduse — de 800 kg.

Încă în 1965, greutatea medie a automobilelor va fi redusă pînă la nivelul planificat pentru 1970, iar materialele astfel economisite vor fi folosite pentru fabricarea a aproximativ 75.000 de microturisme, cu o greutate medie de 750 kg. După alți zece ani, din materialele economisite se vor putea fabrica mai bine de 500.000 de automobile și se va realiza o scădere a greutății medii a turismelor pînă la 670 kg.

În plus, aceste mașini „raționale” vor fi frumoase, confortabile și suficient de rapide.

A. V.

7 milioane de cifre pe centimetrul patrat și 10.000 de cuvinte pe secundă

Memoria mecanică

Mă aflam în Biblioteca centrală. În sala fișierelor, în locul obișnuitelor cataloage și fișe, era un șir de aparate electronice. Ele reprezentau un bibliotecar electronic. La o mașină fixată pe un pupitru de comandă, am scris titlul temei ce mă interesa și peste cîteva secunde instalația mi-a furnizat automat lista tuturor lucrărilor din domeniul respectiv, existente în bibliotecă. Mi-am ales circa 15 volume groase și tocmai mă gîndeam cum le voi transporta acasă, cînd bibliotecara mi-a adus o cutiuță, de mărimea celor de chibrituri: „Poftiți, lucrările cerute”.

În cutiuță se găseau 15 bobine de mărimea unor antinevrăgice, pe care erau rulate fire plastice extrem de subțiri. Am plecat acasă pentru a citi „volumele” la telelector. Imaginați-vă un televizor cu cîteva butoane diferite colorate. Am introdus una din bobine în aparat și pe ecran a apărut, cu o claritate desăvîrșită, coperta cărții. Apoi, de cîte ori apăsam butonul negru, întorceam cîte o pagină de carte. După o oră au început să mă doară ochii. Am apăsat atunci pe o mică manetă roșie și o voce melodioasă a început să-mi citească textul. Acum puteam să închid ochii și să ascult cu atenție.

Un fragment dintr-o povestire de anticipație științifică? Deocamdată, da! Dar oamenii de știință sovietici pot înfăptui într-un viitor apropiat această adevărată minune — și încă multe altele — cu ajutorul termoplastului.

Căldură + electroni = film de cinema

Cel puțin „în general”, știți cum se realizează un film cinematografic de lung metraj. Aparatul de filmat țacăne cu regularitate în timp ce kilometri întregi de peliculă sensibilă se derulează de pe o bobină pe cealaltă. După aceea, pelicula impresionată este adusă în laborator. A ieșit bine? Cine știe! Pentru a afla trebuie răbdare. Pelicula se dezvoltă, se fixează, se spală, se usucă și totul durează mult timp.

Ce bine-ar fi dacă s-ar putea filma fără nici o prelucrare, fără dezvoltare, fixare, spălare, uscare, dacă orice cadru „turnat” ar putea fi imediat privit. După cum arăta recent savantul sovietic A. Plonski, o asemenea realizare tehnică a devenit posibilă.

De fapt, aceasta nu trebuie să ne mire. Nu ascultăm oare imediat o înregistrare sonoră? Nu putem oare șterge și înregistra din nou, pe aceeași bandă de magnetofon tot ce dorim? La magnetofon, vibrațiile sonore înainte de a-și lăsa amprenta invizibilă pe peliculă, se transformă într-un semnal electric. Dar și o imagine este în mod curent transformată la televiziune în semnale electrice. Pentru înregistrarea imaginilor însă pe un suport magnetic, viteza de deplasare a benzii în fața „capului de înregistrare” trebuie să fie extrem de mare. Așadar, nu rezolvăm problema kilometrilor de peliculă necesari pentru realizarea filmelor artistice. Nu scăpăm de „lungul metraj”. În plus, aparatul de proiecție este complicat, fiind vorba de un televizor cu ecranul mare cît un perete.

Termoplastele vin în ajutor

Încălzite la o anumită temperatură, de obicei 40-50 grade, masele plastice numite termoplaste (polistiroiul, polietilena, policlorvinilul și multe altele) se tocesc, pentru a se întări apoi imediat prin răcire.

Să luăm acum o peliculă cinematografică îngustă, obișnuită și s-o acoperim în primul rînd cu o poșhiță extrem de subțire, transparentă, dintr-un material bun conducător de electricitate, iar după aceea cu un strat de termoplast, cu punctul de topire scăzut. Deși o asemenea peliculă va fi formată din trei straturi, grosimea ei nu va depăși o zecime de milimetru.

Acum imaginați-vă un televizor special în care, în locul ecranului, se află un cadru minuscul făcut din material termoplastic. În rest — nici o deosebire. Ca și în tubul obișnuit, asupra „ecranului” se proiectează cu o viteză fantastică un fascicul extrem de subțire de electroni, care formează o plasă alcătuită din 625 de linii orizontale. Intensitatea fasciculului electronic se schimbă mereu. Acolo unde intensitatea este mai mare, adică unde numărul de electroni este mai mare, ecranul este mai luminat și invers. Aidoma unui creion pe hîrtie, fasciculul aleargă pe ecran desenînd imaginea.

O singură deosebire: în televizorul nostru

îmaginea este deocamdată invizibilă, deși ea există pe peliculă sub forma unor sarcini electrice. Dacă apropiem acum de peliculă bobina unui generator de înaltă frecvență, în stratul bun conducător de electricitate se vor naște curenți Foucault care vor încălzi stratul, întocmai cum se încălzesc spiralele unui reșou electric. Rezultatul: materia termoplastică se va topi. Din cauza atracției între sarcinile pozitive și negative de pe cele două fețe ale peliculei, se vor produce, pe pelicula topită scobituri mai mult sau mai puțin adînci, după cum sarcinile electrice de pe peliculă au fost mai mari sau mai mici. Îmaginea apare sub forma unui relief original, care se întărește repede prin răcire. Am obținut în acest fel un cadru de film cinematografic. Este drept, „memoria” din termoplast nu a reținut decît un șir de adîncituri și ridicături, dar realizarea unui aparat de proiecție care să „traducă” aceste variații de relief într-o imagine obișnuită nu mai constituie o problemă, deoarece fiecare „vale” sau „deal”, deviază în mod diferit razele de lumină.

Un film de lung metraj pe un mosorel de ață

Avantajele noului procedeu sînt mari, țînînd seama că se vor putea realiza filme de „lung metraj” pe bobine avînd mărimea unui mosorel de ață. Și să nu uităm că fidelitatea imaginilor filmate va fi cel puțin egală cu imaginile obținute în alb-negru sau culori cu tehnica cinematografică actuală.

Dar nu numai atît. Tehnica modernă are nevoie de „memorii”, la tot pasul. Mașinile electronice de calculat, de stabilizat, de tradus, de conducere a mașinilor unelte sau chiar a unor secții sau uzine întregi au nevoie de „memorii”. Deocamdată drept „memorie”, pentru imprimarea programului, adică a sarcinilor mașinii, se folosesc benzi de magnetofon sau cartoane perforate. Cît de simplu va deveni totul cînd vor fi folosite în acest scop termoplastele. O mașină electronică destinată înregistrării și prelucrării informațiilor științifice sau literare va „citi” toate lucrările care apar pe glob, va face rezumate și va reține toate datele în memoria ei de termoplast. (Oamenii de știință nu se vor mai putea plînge că acum a devenit mai ușor să faci o invenție, decît să afli dacă ea nu a fost făcută înainte). La Academia de Științe a U.R.S.S., oamenii de știință sînt preocupați de o asemenea mașină care să poată citi 10.000 de cuvinte pe secundă! Acumulînd un volum imens de informații, „memoria” mecanică va da instantaneu răspunsuri la probleme pentru rezolvarea cărora ar fi necesară munca a sute și mii de oameni timp de mai mulți ani. În felul acesta „memoriile” mecanice și în primul rînd cele de termoplast, vor însemna o adevărată revoluție în domeniul productivității muncii intelectuale. Căci să nu uităm: pe un singur centimetru patrat de material termoplastic pot fi înregistrate 7 milioane de cifre din codul folosit de mașinile electronice. Nu încapă în-doială că bibliotecile personale de mii sau de zeci de mii de volume vor deveni atunci curen-te.

Numai că, uneori, vom mai uita unde am pus bobinele...

Ing. Ion Suceveanu

PENTRU CA VIITORUL SĂ DEVINĂ PREZENT

A devenit o nobilă tradiție ca clasa muncitoare, țărâna colhoznică și intelectualitatea din Uniunea Sovietică să întâmpine congresele Partidului Comunist cu noi realizări în muncă. Aceste realizări demonstrează profunda încredere și dragostea maselor populare față de partid, legătura strinsă care există între partid și oamenii muncii. Și lucru acesta este firesc, deoarece partidul este o parte inseparabilă a poporului, avangarda, organizatorul și conducătorul milioanele de oameni care înalță edificiul comunismului.

Întrecerea socialistă în cinstea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. care a cuprins întregul popor sovietic, ia o amploare tot mai mare: la această întrecere participă ținuturi, regiuni, raioane, orașe întregi. Numeroase localități din Uniunea Sovietică, urmînd exemplul locuitorilor din Moscova, Leningrad, Sverdlovsk, s-au angajat să îndeplinească înainte de termen planul pe 1961. Mii și mii de colective industriale, calculîndu-și posibilitățile cu un adînc simț de răspundere, au examinat rezervele nefolosite încă și au formulat propuneri în vederea sporirii producției peste prevederile planului.

Astfel, oamenii muncii din Moscova au hotărît să depășească sarcinile prevăzute pe anul 1961 în ceea ce privește creșterea productivității muncii, să creeze și să producă în serie peste 1.600 de noi tipuri de produse, dintre care 700 de mașini-unelte, mașini, mecanisme, aparate. Răspunzînd chemării lansate de muncitorii din Moscova, muncitorii din Leningrad și-au luat angajamentul ca în 1961 să depășească cu 12 la sută sarcina de ridicare a productivității muncii și să dea în cinstea deschiderii Congresului o producție peste prevederile planului în valoare de 100 milioane de ruble.

Din Moscova a pornit și o altă inițiativă prețioasă. Muncitorii moscoviți s-au adresat colectivelor tuturor întreprinderilor industriale din Uniunea Sovietică, chemîndu-le să desfășoare întrecerea pentru îmbunătățirea substanțială a calității produselor industriale, în așa fel încît produsele sovietice să fie, din punct de vedere al calității și perfecțiunii tehnice, cele mai bune din lume. În mod concret muncitorii moscoviți și-au luat angajamentul să ridice indicii de exploatare, să prelungească durata de garanție la peste 1.500 de tipuri de mașini, mașini-unelte, aparate electrotehnice etc.

Inițiativa muncitorilor din Moscova a găsit un puternic ecou pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice. Zeci de întreprinderi din Leningrad, Sverdlovsk, Orenburg și din alte orașe s-au avîntat în întrecerea inițiată de moscoviți.

Mișcarea patriotică pentru sporirea producției de oțel, îndeplinirea și depășirea angajamentelor luate în cinstea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., a fost inițiată de oțelarii de la Combinatul metalurgic „V. I. Lenin” din Nijni-Taghil, care au întocmit planuri complexe. Oțelarii Zașitapin, Obrazțov, Kalnicenko și Ploskovenko au obținut cei mai înalți indici din țară la folosirea cuptoarelor Martin de mare capacitate.

Forța întrecerii socialiste constă tocmai în faptul că ea nu se oprește niciodată la realizările obținute, ci se dezvoltă continuu, că după ce s-a atins obiectivul propus sînt ajutați și cei rămași mai în urmă să ajungă la nivelul fruntașilor, iar după aceea să-l și depășească.

Învățînd din experiența celor mai buni furnaliști din țară și introducînd metode noi de turnare, metalurgii din Cerepoveț au întrecut pe tovarășii lor din Magnitogorsk. Coeficientul de 0,541, realizat de ei la folosirea capacității furnalelor, este unul din cei mai ridicați indici obținuți vreodată în practica mondială a metalurgiei. Capacitatea proiectată a furnalelor a fost depășită cu 42 la sută. Furnalele se folosesc aici cu 30 la sută mai bine decît media pe întreaga țară.

Eroul Muncii Socialiste M. F. Morozov, de la uzina de tractoare din Celeabinsk, care în cei 2 ani și 9 luni de la începutul septenaliului a îndeplinit 5,2 norme anuale, a elaborat un plan de folosire a rezervelor producției la locul său de muncă, plan care îi va da posibilitatea ca, în cinstea deschiderii Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., să-și îndeplinească toată norma ce-i revine pe perioada septenaliului.

Urmînd exemplul udanicilor, brigada de muncă comunistă condusă de V. Besedin, de la uzina de tractoare din Altai, a elaborat un plan colectiv pentru ridicarea productivității muncii. Aceasta va crește pînă la sfîrșitul anului cu peste 50 la sută. De la elaborarea acestui plan au trecut numai două luni, dar s-au și obținut multe realizări. În prezent, într-un singur schimb, brigada prelucrează același număr de piese care se prelucrau înainte în două schimburi. N-a mai fost nevoie de schimburi al doilea. Patru oameni au fost eliberați din muncă, trecînd în alte secții.

Încît nu se mai poate vorbi de cazuri izolate, ci de zeci, sute și mii de oameni și colective, care, în ce privește nivelul productivității muncii, au depășit nivelul ultimului an al septenaliului. Multe regiuni ale Uniunii Sovietice lucrează la nivelul anului 1965.

Întrecerea a cuprins și satul colhoznic. Zeci de milioane de oameni și-au exprimat hotărîrea fermă de a îndeplini hotărîrile plenarei din ianuarie a C. C. al P.C.U.S., de a contribui la dezvoltarea puternică a producției agricole.

În cinstea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., lucrătorii din agricultura ținutului Krasnodar și-au luat angajamente sporite. Recent, brigada de tineret condusă de Vasili Zaițev din colhozul „Calea spre comunism” din Kuban, a chemat brigăzile și echipele să desfășoare întrecerea pentru titlul de onoare de „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.”. Tinerii membri ai brigăzii au propus ca acest titlu să fie acordat celor mai bune brigăzi și echipe care nu numai că își îndeplinesc și depășesc cu cinste angajamentele luate, dar îi ajută și pe alții să devină fruntași.

Chemarea lansată de brigada lui Vasili Zaițev a găsit repede ecou. La numai cîteva zile, combinerul Fiodor Markov din colhozul „Saraev”, ținutul Stavropol, a hotărît să sprijine inițiativa lui V. Zaițev. În acest scop, el a încheiat un contract de într-ajutorare comunistă cu colectivele ce lucrează la agregatele vecine. Pînă în prezent, circa 2.000 de colective de tineret din ținutul Stavropol luptă pentru dobîndirea titlului de onoare de „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.”

Colhoznicii și sovhoznicii din raionul Serpuhovski, regiunea Moscova, au dat dovadă de o minunată inițiativă. Ei au hotărît ca realizările inovatorilor și fruntașilor din agricultură să devină un bun al tuturor, asumîndu-și astfel răspunderea pentru felul cum vor munci tovarășii lor.

Inițiativele fruntașilor și colectivelor în ce privește răspîndirea experienței celei mai înaintate, dovedesc creșterea spirituală a oamenilor sovietici pentru care schimbul de experiență și ajutorul tovarășesc reciproc devin o normă de viață.

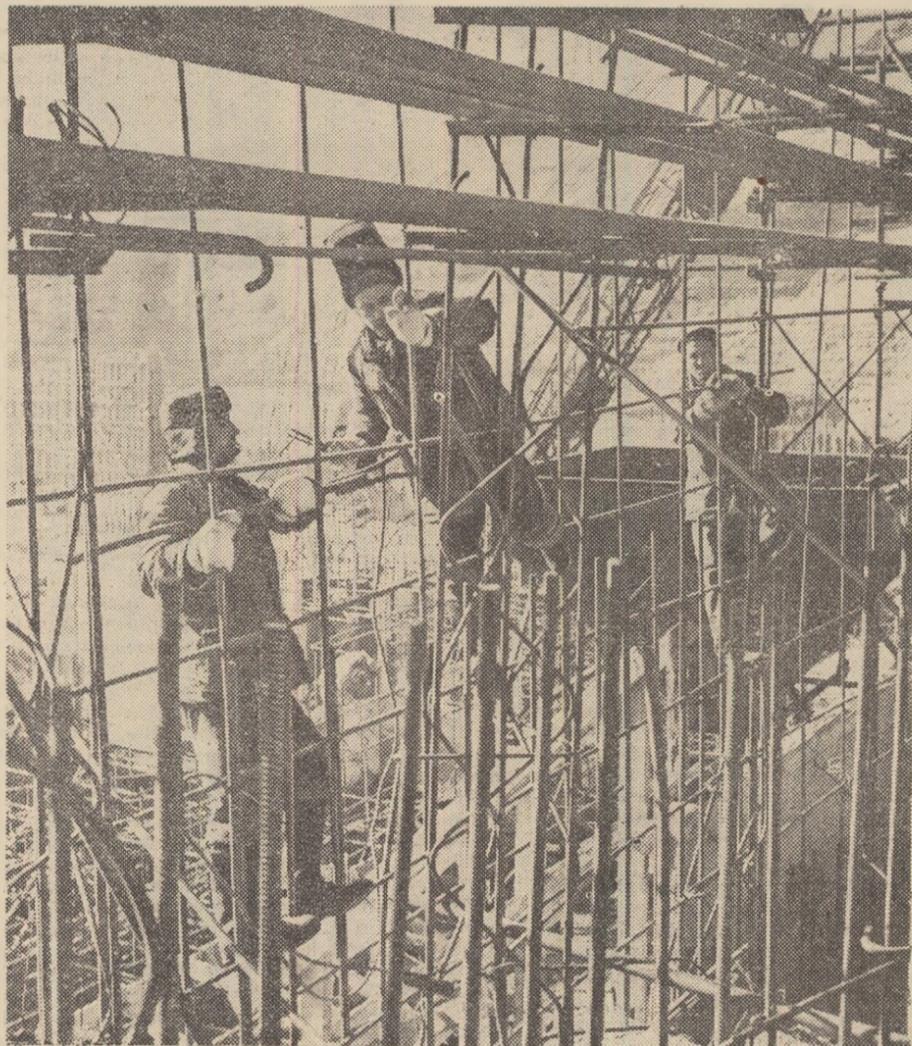
Colhoznicii din colhozul „V. I. Lenin” și muncitorii de la ferma nr. 63 pentru creșterea cailor din regiunea Lugansk, n-au putut privi cu indiferență rămînea în urmă a vecinilor lor. Ei au hotărît să ia

colhozurile „Dzerjinski” și „Danilovski” sub patronajul lor și să le ajute ca în viitorii ani să devină fruntașe la toți indicii.

Oamenii sovietici sînt siguri că angajamentele luate vor fi îndeplinite. Fiindcă în fruntea luptei întregului popor pentru crearea bazei tehnico-materiale a societății comuniste se află partidul.

ing. Gh. Dăscălescu

membru al biroului executiv al Consiliului local al sindicatelor — București

Dantelăria metalică a hidrocentralei de pe Narin s-a ivit în peisajul asiatic într-un timp record; constructorii ei sînt încadrați în întrecerea în cinstea Congresului.

În condițiile trecerii la comunism — arată marelui proiect al Programului P.C.U.S. — activitatea creatoare în toate domeniile culturii devine deosebit de rodnică și accesibilă tuturor membrilor societății...

„Frumosul în viața de toate zilele a devenit un principiu general în Țara Sovietelor. Astăzi, în Uniunea Sovietică, milioane de oameni ai muncii de cele mai diverse profesii: — strungari, mineri, mecanici, țesătoare, colhoznici, funcționari, studenți sau elevi — talentați și îndrăgostiți de frumos și cultură activează cu entuziasm în timpul lor liber în diferitele colective artistice de amatori. Nu e prea îndepărtată vremea cînd oamenii care nu-și vor consacra timpul liber vreunui gen artistic vor constitui o excepție. Vor căpăta o largă răspîndire teatrele populare, mișcarea de masă a artiștilor amatori și alte forme ale creației populare. Din rîndurile artiștilor amatori se vor afirma noi scriitori, pictori, sculptori, muziceni, actori talentați. Marelui Program stabilește perspectiva viitoarelor căi de dezvoltare artistică a omenirii — dezvoltare care va deveni din ce în ce mai cuprinzătoare, mai universală, pînă cînd, în sfîrșit, creația artistică, atît în sensul larg cît și în sensul limitat al cuvîntului, va deveni o manifestare firească și necesară a fiecărei individualități umane.

Odată cu ridicarea nivelului de trai al fiecărui om, nevoile de cultură cresc și la un moment dat simpla contemplare a artei — transmisă prin cărți, teatru, cinematograful, radio, televiziune, concerte, compoziții — nu mai satisface pe de-a întregul. Se ivește nevoia de a participa direct la procesul creației. Timpul liber care crește este ocupat în tot mai mare măsură de activitatea artistică.

Una din formele de artă cele mai evolute și răspîndite printre amatori este teatrul. Astăzi în U.R.S.S. amatorii au ajuns să realizeze chiar colective încheiate cu un repertoriu bine lucrat și au dat naștere astfel „teatrului popular”. Teatrul popular a apărut în 1959; numai în regiunea Voronej s-au deschis patru teatre în acel an. Azi, după doi ani de la apariția lor, numărul teatrelor populare a ajuns în U.R.S.S. la 700 iar actorii joacă în 28 de limbi ale popoarelor Uniunii Sovietice.

Teatrele populare de amatori au repertorii vaste din cele mai bune piese ale dramaturgilor sovietici. Ele joacă un rol important în viața culturală a orașelor unde funcționează. Ele sînt în centrul preocupării cetățenilor din orașe prin toate problemele pe care le ridică: repertoriu, distribuție, decor, costume.

Nivelul acestor teatre crește odată cu exigența publicului. Ele învață de la teatrele de profesioniști, dar neîmpiedicînd pe membrii colectivelor lor să fie totodată buni muncitori, colhoznici, medici, ingineri etc.

Membrii teatrului popular nu au veleități de vedete, așa că nu trebuie să ne mirăm că cel care e azi eroul unei piese se ocupă miine de decoruri. Amatori sînt pînă și directorii, — cum este cazul cu P. Garbuzova, de la teatrul Metrostroi din Moscova — și administratorii

(Nina Sin de organ fesie ea

Aceste care le f linăru s „O sută destinate

Alături o cunosc de artă p se imbin culturi g cu aptitu simțul m

Atelier Uzinei d este folo au la dis pinze, șa mullă p sește că i-au dat fundamen ceea ce

pentru p ca și m eforturile și mii de care se l munismu ță de bu

Dez comun vietica prin m marca funde locul cititor denți Toți s comun depăr miine lor se

Un zintă, acaden proble a rela comu lor di și int Extr cate i petuo rilor. rilor d ruble, ruble, ruble, avint colhoz tere e de ma tot ce tie ag tate. P 1 ianu lor, en

Toto giuni nice, borare constr sistem silozur site in stă 18 hoznic din n tivele nelor edifico cultur clubu

Tre a mun rilor pas im osebir in sec nizare sirea d infific in zoo bricilo dustr sînt portan țelor

Un zintă, acaden proble a rela comu lor di și int Extr cate i petuo rilor. rilor d ruble, ruble, ruble, avint colhoz tere e de ma tot ce tie ag tate. P 1 ianu lor, en

Toto giuni nice, borare constr sistem silozur site in stă 18 hoznic din n tivele nelor edifico cultur clubu

Tre a mun rilor pas im osebir in sec nizare sirea d infific in zoo bricilo dustr sînt portan țelor

Un zintă, acaden proble a rela comu lor di și int Extr cate i petuo rilor. rilor d ruble, ruble, ruble, avint colhoz tere e de ma tot ce tie ag tate. P 1 ianu lor, en

Toto giuni nice, borare constr sistem silozur site in stă 18 hoznic din n tivele nelor edifico cultur clubu

Tre a mun rilor pas im osebir in sec nizare sirea d infific in zoo bricilo dustr sînt portan țelor

Un zintă, acaden proble a rela comu lor di și int Extr cate i petuo rilor. rilor d ruble, ruble, ruble, avint colhoz tere e de ma tot ce tie ag tate. P 1 ianu lor, en

Toto giuni nice, borare constr sistem silozur site in stă 18 hoznic din n tivele nelor edifico cultur clubu

Tre a mun rilor pas im osebir in sec nizare sirea d infific in zoo bricilo dustr sînt portan țelor

Un zintă, acaden proble a rela comu lor di și int Extr cate i petuo rilor. rilor d ruble, ruble, ruble, avint colhoz tere e de ma tot ce tie ag tate. P 1 ianu lor, en

ENDEMINA TUTUROR

care se ocupă de problemele ale aceluiași teatru este de pro-

și își găsesc și dramaturgii lor, ajungând repertoriul, așa cum este Mitrofanov, autorul pieselor „Veste siberiană”, special pentru colective.

Dezvoltare tot mai mare este de amatori sau cercurile. Dezvoltarea artei de amatori este armonioasă cu formarea unei estetice, cu un vast orizont estetic, pentru judecată estetică, cu și al tactului artistic.

Artă din Palatul de cultură al Lihaciiov din Moscova, 70 de artiști amatori. Aici, ei profesori, artiști profesioniști, modele. Aici lucrează cu Vladimir Juk, care mărturie făcute la Palatul de cultură nu cunoștințe în domeniul legilor ale picturii, ci i-au arătat și

„Eu pictez și mine V. Juk, muncitorii acesta este scopul și sensul”. Și, asemenea lui creează mii ori în domeniul artelor plastice, odată cu el că programul ova aduce nu numai o abundență materiale, ci și bucuria estetică.

Una din cele mai asaltate arte de către amatori este cinematograful. Zeci de mii de pasionați creează și pe acest tărâm. Numai în R.S.F.S.R. sînt 700 de cercuri de amatori. Concursurile anuale de amatori desemnează cele mai bune filme. În 1961 au fost prezentate 500 de pelicule la concursul R.S.F.S. Ruse. Sînt realizate filme pe cele mai variate teme și genuri, dintre care documentarele de călătorie din Uniunea Sovietică și alte țări sînt foarte reușite.

Uniunea cineaștilor a prevăzut o secție specială, care selecționează filmele făcute de amatori pentru a fi proiectate pe ecranele cinematografelor. De exemplu: filmul despre pictorul Gheorghi Vereiski, realizat de Schuster, sau filmul despre restaurarea fortăreței Petropavlovsk din Leningrad.

Filme de amatori pot fi văzute și la televiziune. În plină dezvoltare, filmul de amatori va deveni un valoros auxiliar al filmului profesionist.

Factorul estetic se manifestă în toate domeniile vieții sociale a omului sovietic. În epoca de construire a comunismului, educația în acest domeniu a dobîndit o însemnătate deosebită. Manifestată pe scară tot mai largă și în mișcarea de amatori, educația estetică reprezintă unul din elementele importante ale educației comuniste.

Mircea Deac

Oras sau oraș?

ce au loc pe tema fărurii în presa și publicațiile de ultimă vreme vin să releve, și numărul lor, interesul re care problemele vaste și procestei opere îl trezesc în mijmai largi și diverse pături de etici: muncitori și ingineri, stuofesori, colhoznici și savanți. reabă cum va arăta societatea știind că ei nu mai scrutează ci viitorul apropiat, ziua de epistează, ei deșoperă în jurul societății comuniste, semne tot și mai numeroase și, cu a și întregesc și clarifică imoasă a viitorului apropiat.

interes teoretic și practic preest sens, un articol recent al ului Favel Iudin. El dezbate ce cea mai mare însemnătate, între sat și oraș în societatea problema dispariției diferențat și oraș, dintre munca fizică

interesante sînt cifrele evolcol și care vorbesc despre imzvoltare economică a colhozul de bază indivizibil al colhozul în 1953 suma de 69,8 miliarde 58 el crescuse la 123,1 miliarde 1959 a ajuns la 185 miliarde elasi timp, a luat un mare rea de regrupare și unificare a mici în unități de o mare pică, înzestrate cu un uriaș parc gricole moderne, înzestrate cu este necesar pentru o produc-entară de cea mai înaltă cali-1937, cînd existau 242.500, la 1961, ca urmare a regrupări-100 colhozuri.

iau ființă în tot mai multe remitele organizații intercolhoz-ă nouă de cooperare și colhozorilor vecine, în vederea de centrale electrice, a unor irigație, lacuri de acumulare, cereale, șosele etc., toate folo-în. În momentul de față, exiastfel de organizații intercolhozinzind mai mult de 25 la sută total al colhozorilor. Obiect în special construirea uzi- ce, a unor sisteme de irigație, onstrucțiilor de interes social- n sînt școli și case de cultură, pitale.

progresivă de la plata în natură lhoznicilor la sistemul avansu- i, constituie de asemenea un nt în ce privește ștergerea de- ntre sat și oraș, dintre munca agricol și cel industrial. Meca-ivă a muncilor agricole, folo- năi noi și eficiente metode stilu-ru în cultura cerealelor și, electricizarea, construcția fa-rcolhoznice de prelucrare in- a produselor agroalimentare, menea mijloace concrete im- marchează ștergerea diferen- sat și oraș. Proprietatea col-

hoznică, de tip cooperatist, va evolua și ea, se va dezvolta, devenind proprietate a întregului popor, așa cum sînt de exem- plu uzinele și combinatele industriale, centralele electrice, minele etc. Agricultu- ra va fi legată organic nu numai de producția materiilor prime agroalimentare, dar și de prelucrarea lor industrială, colhozurile devenind mari combinate, cu un tot mai pronunțat caracter industrial, înzestrate cu utilaje moderne, de înaltă teh- nicitate, deservite de oameni cu înaltă ca- lificarea cu o solidă pregătire agronomică și tehnică. Desigur că vor mai fi unele dife- rențe provenind din specificul muncii agri- cole, dar, smulși definitiv din tirania con- dițiilor climaterice prin aplicarea metode- lor agrotehnice moderne (irigații, ploi ar- tificiale, îngrășăminte chimice, mecaniza- re etc.) agricultura va deveni în cea mai mare măsură o ocupație asemănătoare cu munca industrială. Tractorul, combina, iri- gațiile, îngrășămintele chimice, aparatele electrice de muls și de tuns rîspîndite în zootehnie, ca și mecanizarea muncii în do- meniul creșterii animalelor, indică de pe acum drumul pe care satul devine oraș.

Ridicarea neîncetată a nivelului de trai al colhoznicilor, sporirea masivă a bunu- rilor culturale cum sînt cluburile, cinema- tografele, școlile, bibliotecile etc., con- strucția într-un ritm fără precedent de noi locuințe în mediul colhoznic, toate acestea la un loc grăbesc și întăresc fenomenul general de ștergere a deosebirilor dintre sat și oraș. Din 1953 pînă în 1958 s-au construit în mediul colhoznic peste 3,5 milioane case, iar în septenal (1959-1965), se vor construi alte 7 milioane de locuințe moderne și confortabile. Aparatul de radio și televizorul, sala de cinematograf și club- bul, biblioteca și terenul sportiv sînt de pe acum în lumea satului sovietic prezen- țe cu totul obișnuite și într-o neîncetată rîspîndire.

De pe acum, noile construcții rurale sînt edificate după proiecte ce țin seama de viitoarea înfățișare citadină a satului. Casele noi cu încălzire centrală, canaliza- zare, băi, spălătorii etc., construcțiile col- hoznice cu două și trei etaje devin tot mai frecvente. Construcția de brutării, restaurante etc., va elibera în cea mai mare măsură femeia colhoznică de mun- cile menajere ale trecutului.

Proiectul de Program elaborat de P.C.U.S. și prezentat poporului sovietic spune în această privință că „satele col- hoznice se vor transforma treptat în loca- lități comasate de tip urban”.

Satul colhoznic se îndreaptă cu pași mari și siguri spre înfățișarea sa nouă, de oraș, și încă în zilele noastre, în generația noas- tră, pe o șesime a globului pămîntesc, comunismul va șterge din dicționarul uzual cuvîntul sat în accepția lui știută, de veacuri. Peste două sute de milioane de oameni vor munci și trăi la oraș!

Petru Vintilă

O nouă etapă în dezvoltarea statului sovietic

Pentru dezvoltarea mai departe a omenirii pe calea progresului, apariția Proiectului de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice mar- chează un moment de o covârșitoare importanță.

Proiectul de Program trasează drumul pe care îl are de urmat poporul so- vietic. Dar toate popoarele lumii sînt conștiente că trecerea de la capitalism la comunism formează conținutul prin- cipal al epocii noastre.

Printre problemele capitale pe care le dezbat proiectul de Program se si- tuază și problema statului și a dezvoltării continue a democrației socia- liste.

Proiectul acordă o atenție deosebită problemelor organizării politice a so- cietății în perioada construcției des- fășurate a comunismului. Generalizînd științificește enorma experiență acumu- lată de U.R.S.S. și celelalte țări socia- liste în construcția socialismului — programul fundamentează teza nouă a marxism-leninismului despre transfor- marea statului dictaturii proletarietului în stat al întregului popor. În acest fel dezvoltarea istorică a statului sovietic cunoaște în momentul de față o nouă etapă.

„Statul socialist — se spune în proiectul de Program al P.C.U.S. — a intrat într-o fază nouă. A început procesul de transformare a statului într-o organizație a întregului popor de oameni ai muncii din societatea socialistă. Democrația proletară se transformă tot mai mult în democrație socialistă a întregului po- por”.

Statul sovietic, în cei 44 de ani ai dezvoltării sale, a trecut prin mai multe etape. Fiecare etapă principală a dezvoltării statului so- vietic este caracterizată de o structură econo- mică și de clasă a societății, definitivă pen- tru dezvoltarea întregii structuri politice.

Prima etapă a statului sovietic a început odată cu victoria revoluției socialiste și a du- rat pînă la înfăptuirea principalelor transfor- mări socialiste în societate. În prima etapă, statul sovietic a avut de rezolvat construirea socialismului, crearea economiei noi și a re- lațiilor sociale corespunzătoare. Aceste sarcini puteau fi rezolvate numai de dictatura pro- letarietului a cărei necesitate istorică a fost dictată de lichidarea împotrivrării claselor do- borîte de la putere, de eliminarea posibilității restaurării capitalismului de către dușmanii interni și externi ai noii orînduirii.

A doua etapă în dezvoltarea statului sovie- tic începe o dată cu victoria hotărîtoare a so- cialismului la orașe și în sate. În condițiile so- cializării mijloacelor de producție, ale lichidării claselor exploatare în interiorul țării, a dispărut necesitatea funcției de reprimare; s-a lărgit baza socială a puterii sovietice, de- mocrația proletară a tîns tot mai mult către democrația socialistă a întregului popor.

În prima și a doua etapă de dezvoltare a statului sovietic, sarcinile construirii socialis- mului au fost îndeplinite în condițiile exis- tenței statului dictaturii proletarietului. În momentul de față, dictatura proletarietului și-a îndeplinit menirea istorică în U.R.S.S. — în ceea ce privește sarcinile dezvoltării in- terne — și a încetat să mai fie necesară. „Sta- tul, care a luat naștere ca stat al dictaturii proletarietului, — arată proiectul de Program al P.C.U.S. — s-a transformat în stat al între- gului popor, în organ de exprimare a intere- selor și voinței întregului popor”. În cadrul acestui stat, clasa muncitoare va exercita în continuare rolul său conducător în societate. Acest rol istoric este pe deplin justificat de faptul că clasa muncitoare rămîne clasa cea mai înaltă și organizată, cu tradiții și o înaltă autoritate morală, rămîne purtătorul principal și cel mai consecvent al ideologiei socialiste.

În aceste condiții, dictatura clasei munci- toare dispare înaintea dispariției statului.

Proiectul de Program trasează cu precizia proprie marxism-leninismului creator căile dezvoltării ulterioare a statului sovietic. În perioada construcției desfășurate a comunis- mului, statul — ca organizație a întregului po- por — are menirea să organizeze crearea bazei tehnico-materiale a comunismului, să înfăp- tuiască transformarea relațiilor socialiste — în relații comuniste, să înfăptuiască controlul asu- pra cuantumului muncii și consumului, să asigure ridicarea binecîntării, să asigure apărarea și securitatea țării.

Știința marxist-leninistă a stabilit că dispa- riția statului este un proces treptat, care are loc chiar în perioada actuală a dezvoltării so- cietății socialiste. Din punct de vedere eco- nomic, dispariția statului este condiționată de dezvoltarea impetuoasă a forțelor productive ale societății, de lichidarea diferențelor dintre

Privind cu încredere viitorul

munca fizică și intelectuală și a celor dintre oraș și sat, de dezvoltarea democrației so- cialiste și de ridicarea rolului organizațiilor de masă în rezolvarea sarcinilor de stat și ob- ștești. Dispariția completă a statului va fi însă posibilă abia în condițiile dispariției imperia- lismului și deci a dispariției pericolului unei agresiuni din afară. În acest fel, problema dis- pariției totale a statului ca rezultat final se pune numai în momentul dispariției imperia- lismului și construirii depline a societății co- muniste. În lumina acestor teze, devine cu to- tul evidentă lipsa de teme și caracterul anti- științific dușmănos al afirmațiilor revizionis- tor și reformiștilor contemporani, despre dis- pariția bruscă și definitivă a statului socialist încă în perioada actuală.

Alături de căile generale ale dezvoltării statului, proiectul de Program prezintă — în- tr-o dezbateră largă și multilaterală — pro- blemele ce decurg din orientarea dezvoltării statului sovietic în momentul de față. „Dez- voltarea și perfecționarea multilaterală a de- mocrației socialiste, se arată în proiectul de Program, participarea activă a tuturor cetățe- nilor la conducerea statului, la conducerea construcției economice și culturale, îmbună- tățirea activității aparatului de stat și întări- rea controlului poporului asupra activității acestuia — iată direcția principală a dezvoltării vieții de stat socialiste în perioada con- struirii comunismului”.

În cursul construcției comunismului, se pro- duce trecerea treptată a unor funcții îndepli- nite de organele statului către organizațiile obștești. Deosebit de importantă este proble- ma întăririi disciplinei de stat, controlul asu- pra respectării legalității sovietice, creșterea răspunderii fiecărui lucrător din aparatul de stat. Se întărește și se lărgeste rolul soviete- lor — organe care îmbină puterea de stat cu o formă de organizare obștească. Opera mă- reață fără precedent în istoria omenirii a construcției comunismului generează și orien- tează inițiativa uriașă a maselor în cadrul unei democrații profunde. În acest fel, viața de stat în comunism se transformă în auto- conducere obștească care reunește activitatea diverselor organizații de masă ale oamenilor sovietici.

Ridicarea rolului colectivității în viața so- cietății sovietice este condiționată și deter- mină totodată creșterea rolului Partidului Comunist. Statul sovietic — organ ce expri- mă interesele și voința întregului popor, pro- movează în viață înaltele principii comuniste, al căror principal purtător este P.C.U.S. Partidul Comunist este detașamentul de avangar- dă al mișcării irezistibile a poporului sovietic către comunism. Partidului îi revine rolul principal în conducerea procesului de im- portanță istorică al transformării vieții de stat în autoconducere comunistă.

Popoarele sînt astăzi martorele unor eveni- mente epocale. Sub ochii lor în Uniunea So- vietică oamenii sovietici înfăptuiesc progra- mul construirii unei societăți minunate care va instaura Fericirea, Pacea, Munca, Egalita- tea și Libertatea pentru toți.

L. Lörincz

candidat în științe juridice

Am fost în centrul unui taifun

„NANCY” s-a dezlanțuit

Nu de mult, peste insulele japoneze Sikoku, Kiusiu și Honsiu s-a abătut un uragan de o forță neobișnuită. Toamna, în Japonia, taifunul nu constituie o raritate, dar cel la care ne referim și care a fost înregistrat cu numărul 18 și numele de „Nancy” poate fi considerat unic în felul lui. Un asemenea ciclon tropical a bîntuit în regiunea aceasta în urmă cu 27 de ani, în septembrie 1934.

Uraganul s-a năpustit peste Japonia din direcția insulelor Filipine. Posturile de radio, situate pe uscat și la bordul navelor, au transmis ceas de ceas știri despre intensitatea lui, forța vântului, direcția de deplasare. Simbătă dimineața, „Nancy” ajunsese în regiunea orașelor Osaka și Kobe, unele rafale atingînd viteza de 66 metri pe secundă. La Osaka uriașele valuri au reușit să acopere digul și să năvălească peste țarm, cu o forță de 10.000 tone. Infuriată, marea a înghițit în adâncurile ei verzi mii de case de locuit. Au avut de suferit îndeosebi cartierele muncitorești, cu populație densă ale orașului. Taifunul a distrus peste 1.600 clădiri, alte 20.000 case fiind complet sau parțial inundate. Parcul central a fost și el acoperit de ape. Valurile au pătruns în hol-ul unei bănci, au inundat etajele inferioare ale redacției gazetei locale și au întrerupt comunicațiile feroviare. Puternicele rafale de vînt au smuls acoperișurile, au ridicat în aer gardurile și au scos din rădăcină copaci uriași. Majoritatea cartierelor din Osaka, Kobe și Kioto au rămas fără energie electrică.

Potrivit comunicatului stațiunii meteorologice din Osaka în centrul lui „Nancy”, care avea un diametru de 90 km., presiunea atmosferică atinsese 690 mm. Prevenită de primejdia care o amenința, populația și-a părăsit locuințele fugind în munți, unde sinistratii au fost găzduiți în 40.000 de locuințe.

Potrivit primelor știri, printre victimele acestei uriașe dezlanțuiri a naturii s-au înregistrat 9 morți, 21 dispăruți și aproximativ 100 de răniți.

Administrația portului Kobe, unde se afla ancorată și nava noastră cu turbine „Iuri Gaqarin” a ordonat tuturor vapoarelor să părăsească danele și să iasă în larg, așa că în numai 2—3 ore bazinul a rămas pustiu.

Cînd am ieșit și noi în largul golfului Osaka Van, în jur, cit vedeai cu ochii, pluteau numai vapoare. După părerea mea, erau peste 200 la număr. Echipajul nostru a început să se pregătească de luptă cu stihiiile dezlanțuite. Au fost verificate lanțurile ancorelor și reverificate cu atenție motoarele principale căci, dacă ele n-ar fi putut face față, urmările ar fi fost grave. Apoi au fost aruncate cele două ancore, iar pe punte au fost legate toate obiectele mișcătoare care ar fi putut fi luate de valuri. Au fost de asemenea închise cu îngrijire hublourile și spiraiurile pentru a se evita infiltrarea apei.

Și iată că deodată, spre răsărit, cerul a prins să se întunece, iar în aer să ne apese o groaznică zăpușeală. Barometrul a început să coboare: 740, 730, 720, 710 mm... Urechile ne vijiiu, deși vîntul nu începuse încă să sufle, iar marea părea cit se poate de calmă. Liniștea aceasta s-a dovedit pînă la urmă amăgitoare: ca din senin s-a iscat o rafală puternică de vînt și „Nancy” a început să-și arate colții... E greu de descris ce-a fost. Deasupra golfului s-a lăsat un întuneric ca de noapte. Cu o viteză uriașă, zidurile compacte ale valurilor au început să se năruie pe punte. Nici oînd să stai afară: ori erai îndată doborîț, ori erai zvîrlit, ca un fulg, peste bord. Nava s-a pornit pe un dans drăcesc, întinzîndu-și peste măsură lanțurile groase de oțel ale ancorelor. Noroc de motoarele pu-

ternice, că altfel lanțurile n-ar fi rezistat și ar fi plesnit ca niște corzi de vioară. De la postul de comandă, vedeam cum se năpusteau spre noi valurile, adevărați munți de apă, de pe creștetul cărora uraganul smulgea uriașe căciuli de spumă.

Lupta cu taifunul a durat mai bine de o oră și jumătate. Deodată, așa cum începuse, vîntul s-a potolit și în jur totul a prins să se lumineze. Cînd am ieșit pe coastă, în fața ochilor mi-a apărut o priveliște de neuitat. În aer nu se mai simțea pic de adiere, cerul era albastru, curat ca lacrima, doar valurile mai continuau să se zbučieune, formînd virtejuri.

— Să știți c-am nimerit în „inimă” taifunului — ne-a spus alarmat căpitanul. Asta se întâmplă rar, o dată la nu știu cîți ani. În largul oceanului, regiunea aceasta e al naibii de primejdioasă pentru vapoare: valurile te asaltează din toate părțile, și ar putea răsturna, ca pe o coajă de nucă nu numai o navă ca a noastră, dar chiar și un mare transoceanic. Noroc de noi că nu ne găseam în marea liberă ci într-un golf. Aici valurile sînt ceva mai potolite...

Dar ce să fie asta? În aer s-a ivit un stol de păsări și una din ele s-a prăvălit pe punte. Pînă să apucăm însă s-o ridicăm, pasărea și-a revenit în fire și și-a luat zborul mai departe. Apoi, puntea

de comandă a fost năpădită de roiuri de libelule și fluturi. Probabil că atît păsările cit și insectele fuseseră surprinse de taifun și vijelia le purtase de-a lungul a mii de kilometri.

S-au scurs așa 10—12 minute, cînd peste navă s-a năpustit un nou zid de apă urmat de puternice rafale de vînt, făcînd să zbirniie a alarmă întreg grementul. Să fi fost liber vreun obiect pe punte, ar fi măturat totul din calea lui... Spre norocul nostru toate erau însă bine fixate și pentru asta trebuia să mulțumim echipajului și boțmanului Viktor Korenoi.

Căpitanul Kim Golubenko și secundul Ivan Podșibiakin n-au părăsit puntea de comandă trei ore în șir. Se străduiau să străpungă cu privirile zidul de apă ca nu cumva să ne ciocnim cu vreun vas tirî de taifun. Și deodată...

Deodată, așa cum izbucnise, taifunul a încetat. Peste o oră, soarele scîlda jarăși golful cu razele lui aurii, iar pe mare se zăreau spinăriile albe ale valurilor care se potoleau. Am profitat de prilej și am reintrat de îndată în port unde am și început descărcarea navei.

I. Alfimov

Scenă tipică pentru Africa de azi: la orice vîrstă locuitorii învață carte

Note de drum din Somalia

În țara leoparzilor

Mai întîi să ne fixăm în spațiu. Luăm o hartă. Căutați pe ea Moscova. Porniți apoi în jos spre Kiev, București, Marea Mediterană... La Cairo escală. Sub aripile avionului se perindă piramide și minarete musulmane semănînd cu niște rachete. Nilul, furnicarul așezărilor de pe malul lui. Am și ajuns în Africa! Dar ținta călătoriei noastre e mai departe, în josul hărții. Căutați peninsula în formă de corn, Somalia.

Umbra avionului gonește pe pămîntul Africii. Pretutîndeni solul e ars și doar pe alocuri se zărește oaze verzi. Coborîm mai

care îi ridică în slăvi. Aceste inscripții știa să le citească tot numai Europa. La fiecare 100 de băștinași — 99 erau analfabeți. Dacă urci movila de nisip cea mai înaltă, pe care se află palatul președintelui, și privești de acolo în jur, îți apare în față și „orașul — Europa” și orașul negru în care trăiau cei năpăstuiți de soartă, care nu știau să citească nici măcar firmele magazinelor. Casele albe, palmierii, fîntinile arteziene, valurile albastre ale oceanului, plajele însoțite — toate erau pentru albi. Pentru negri nu rămîneau decît întinderile pustii și fîntina din care o cămilă slăbănoagă scotea apa într-un sac de piele. Praful, copiii sleiți de puteri, mărăcișișuri, case din placaj și tablă ruginită.

Mulți ani au trăit alături cele două orașe — alb și negru. Orașul alb își deschidea diminețile magazinele, își număra banii din bănci, trimitea în metropolă vapoare cu banane și baloturi cu piele, se tolănea pe plajă. Orașul negru începea de dimineață să caute de lucru. Mîinile trebuie să lucreze. Dar orașul alb nu s-a gîndit la aceste mîini. În orașul cu 100.000 de locuitori nu există nici o întreprindere, nici o fabrică, nici o uzină. Orașul nu fabrică nici măcar înghețată, o importă din statul vecin.

Cele două orașe — alb și negru — nu au putut trăi în pace. Dar ce pot face săgețile tocite împotriva tunurilor orașului alb? Orașul negru îndura și acumula ură. Cîți saci cu apă rece au scos cămilele din fîntina orașului negru, cîți copii au murit secerăți de boală pînă cînd leoparzii de pe stema de stat s-au ridicat în două picioare și drapelele cu stea albă au înlocuit drapelele italiene de pe acoperișurile orașului alb!

Somalia e liberă. Italianii au administrat prost fosta lor colonie. Somalia exportă numai banane, carne și piele de bovine. Și importă tot: mașini, îmbrăcăminte, conserve. Bugetul național este secătuit.

Bogăția cea mare a țării este natura, cîrdușii de antilope, elefanți, girafe, mistreți, rinoceri.

Vînătorii albi n-au călcat pe aici. Iar vînătorii indigeni, cu sulița și arcul lor, n-au putut face mare lucru. Antilopele pasc împreună cu vacile, și deseori poți găsi în ziare știri ca aceasta: „Ieri, un crocodil a atacat o femeie care spăla rufe la riu”...

Somalilor le place să vorbească și să asculte. Religia Somaliei e musulmană, dar femeile merg și ele la miting și nu se dau în lături să urce și la tribună. Se dezbate planul unei construcții viitoare, se discută despre drumul pe care și-l alege țara.

Nu e de loc ușor să alegi acest drum. Drapelele colonialiștilor au fost date jos. Dar dacă privești mai atent vezi că colonialiștii n-au lăsat să le scape ce era mai important: pămînturile cele mai roditoare din apropierea apelor. Inseamnă că vapoarele încarcă tot banane de-ale lor (principalul produs al țării). Inseamnă că banii intră în punga lor, nu în bugetul statului. Din fiecare magazin, din fiecare chioșc te privesc italieni. Sînt micii întreprinzători, fugiți probabil de sărăcie din Italia, dar și acest profit mărunț intră tot în buzunarul albilor. Totuși leoparzii ridicăți în două picioare de pe stema de stat le amintesc somalilor ale cui trebuie să fie pămîntul și roadele lui. De aceea stăpînii albi își schimbă în grabă concepțiile, adaugă la firmă cuvintele: „Somalia” și „republică” și sînt nevoiți să-i admită pe negri la împărțirea profiturilor. Dar deocîndată negrii nu primesc decît firimiturile.

V. Peskov

proape de pămînt. De astă dată dîstingem grupuri de cămile, semănînd cu niște cuiburi de lăstuni, colibe, capre albe, barba albă a țărmlui Oceanului Indian. E timpul cel mai potrivit să căutăm pe hartă orașul Mogadiscio — avionul zboară chiar pe deasupra acoperișurilor.

Și acum, o ultimă privire asupra hărții. Dacă în partea de nord a peninsulei găsiți scris „Somalia britanică” înseamnă că aveți în față o hartă veche, înseamnă că a fost tipărită cu mai bine de un an în urmă. Azi, pentru Africa, un an înseamnă mult. Într-un singur an s-au născut cîteva state independente. Au dispărut vechile colonii: „Somalia italiană” și „Somalia britanică”. Azi în locul lor este statul independent — Republica Somalia.

Intrarea pe aeroport e străjuită de o stemă cu doi leoparzi, iar pe acoperiș filii drapele albastru cu stea. Un soldat cu pielea arămie, îmbrăcat în pantaloni scurți, ia poziția de drept și salută zîmbind.

Prieteni? — vrea parcă să-ntrebe zîmbetul lui.

Prieteni! — îi răspund zîmbetele noastre.

Prima surpriză — căldura e suportabilă! Deși ecuatorul se află la numai 200 de kilometri, arșița nu e chiar cumplită. Luăm micul dejun la restaurantul de pe terasa hotelului „Leopardul”. E răcoare, ne încheiem hainele. Simțim o oarecare ciudă, sîntem doar în Africa!

Nici orașul nu e „african”. Case albe cu grădini de flori, biserică catolică, limuzine negre, grilaje de fier și firme tipătoare. Pretutîndeni se simte că Europa a vrut să se stabilească aici pentru multă vreme, și nu avea de gînd să plece. Europa le-a înălțat oucatorilor monumente, a săpat pe ele inscripții

FILMUL

Ultimele zile ale războiului

Fiecare scriitor își are operele favorite. În ce mă privește, îndrăgesc cel mai mult două din navele mele despre război — „Batalioanele cer foc” și „Ultimele împușcături”. Le-am scris una după alta, dintr-o răsufare, cum spun criticii. Eroii acestor povestiri îmi sînt foarte apropiați.

Propunerea de a adapta pentru ecran povestirea „Batalioanele cer foc” mi-a făcut-o regizorul Lev Saakov. Îl cunosc din filmul „Ultima primăvară”, care mă impresionase prin adevărul său apru și realismul amănunțelor vieții militare.

La început am consimțit, dar, gîndindu-mă mai bine, m-am decis să scriu scenariul după cealaltă navelă — „Ultimele împușcături”. Mi s-a părut că această povestire e mai compactă, mai indicată pentru un film; acțiunea se desfășoară în douăzeci și patru de ore, totul este concentrat în jurul unui

Actorii V. Kușenko și Iuri Nazarov în „Ultimele împușcături”

singur episod, în jurul unui singur erou, ceea ce permite să se redea mai bine atmosfera povestirii.

Dacă m-ar întreba cineva ce mi se pare esențial în filmul „Ultimele împușcături”, aș răspunde fără să ezit: umanismul. Am scris această povestire în numele umanismului și al binelui. Iar binele și răul, dragostea și ura, se desprind mai pregnant în situații dramatice, tragice, cînd valori supreme ca umanismul și dragostea sînt supuse celei mai aspre verificări, celor mai grele încercări. Prin asemenea încercări i-a fost dat să treacă generației mele, a cărei tinerețe s-a desfășurat la hotarul dintre viață și moarte.

Eroul principal al povestirii este căpitanul Novikov, comandantul unei baterii, un om cu înfățișare severă, deși foarte tînăr. Prea de timpuriu a trebuit să ia arma în mînă, să comande oameni și să răspundă de soarta lor. Ceilalți eroi sînt Lena, infirmiera curajoasă, care împărtășește viața aspră a ostașilor, sublocotenentul Alioșin, cu spontaneitatea-i juvenilă și soldații din bateria lui Novikov.

Am scris această navelă cu dorința ca trăsăturile eroilor ei să se imprime în memoria tineretului zilelor noastre, să-i devină apropiate. Am relatat povestea celor care, în anii războiului, au învățat ce înseamnă răspunderea pentru tovarăși, pentru destinul poporului, pentru generațiile viitoare și și-au sacrificat viața în numele acestui ideal. Subiectul povestirii este tragic. În ultimele zile ale războiului, bateria căpitanului Novikov se află într-o situație critică în munții Carpați, la frontiera Cehoslovaciei. O grupare fascistă germană, rămasă în Polonia, încerca să străpungă încercuirea și să ajungă în Cehoslovacia, pentru ca, printr-un atac cu tancuri să înăbușe mișcarea de partizani.

Bateria sovietică este instalată în calea tancurilor germane și luptă cu îndrăzneală, pînă la ultimul obuz. În timpul luptei își pierde viața toți soldații și comandantul lor, Novikov. Numai Lena scapă cu viață.

Dacă, în calitate de autor al navelii, aș fi întrebat în ce măsură mi se pare reușită transpunerea ei cinematografică, aș răspunde că regizorul Saakov a izbutit să redea cu fidelitate atmosfera povestirii și a găsit un excelent interpret pentru rolul principal. Într-adevăr, actorul Iuri Nazarov este minunat în rolul lui Novikov. Nazarov joacă atît de veridic încît uneori, asistînd la turnare, aveam impresia că-l cunosc de foarte multă vreme: felul său de a vorbi, de a comanda, de a ține arma, totul îmi amîntea de anii cînd generația mea trecea prin grelele încercări ale războiului.

Și, lucru curios, cînd am vizionat filmul am uitat cu totul că sînt autorul navelii și al scenariului. Am devenit un spectator ca oricare altul. Am văzut război în filmele consacrate războiului scene de luptă și tipuri de soldați atît de autentice. Lev Saakov a dat dovadă și în acest film de un simț ascuțit al realității în crearea atmosferei acelor ani.

Iuri Bondarev

SE TURNEAZĂ

Mosfilm

Cineaștii marelui studio moscovit consacră Congresului cîteva filme ce dezbat importante probleme ale formării conștiinței comuniste.

Unul din aceste filme se intitulează „Prietenul nostru comun” și este regizat de Ivan Piriev. După ce și-a consacrat timp de cîteva ani activitatea ecranizărilor după opere dostoevskiene („Idiotul”, „Noaptea albă”), Piriev a revenit la o temă foarte îndrăgită de el: viața colhoznicilor din Kuban pe care a zugrăvit-o și în filmele anterioare: „Cazacii din Kuban”, „Tractoriștii”. Eroul noului film este Prohor Korniet, activist de partid într-un colhoz.

Tot în mediul sătesc este plasată și acțiunea filmului „Alionka”, al cărui personaj principal este o fetiță ce-și petrece vacanța de vară la bunici pe pămînturile desțelenite. Realitatea, viața oamenilor sînt privite cu ochii Alionkai. Regizorul filmului este Boris Barnet. Printre interpreți se numără N. Kriucikov, I. Zarubina ș.a.

Regizorul N. Makarenko a transpus pentru ecran și cea de a doua serie — „Cu prețul singurului”, — a trilogiei lui Mihail Stelmah. Ca și în prima serie, protagonistul filmului este actorul A. Soloviev. „Casa de mătase” este titlul unui alt film închinat Congresului de către cineaștii ucraineni. Autorul scenariului, L. Kompaneij și-a ales subiectul din viața de fiecare zi a combinatului de mătase din Darnița. De altfel, și filmul a fost turnat în secțiile acestui combinat și a aflat consultanți foarte pricepuți în persoana muncitoarelor fabricii.

Studioul „A. Dovienko” - Kiev

Deși după titlu amînteaște o veche legendă, filmul „Atlanta” realizat de V. Șredel este închinat contemporanilor. Este un film despre generația oamenilor sovietici care a trezit la viață întinderile pămînturilor desțelenite și a inaugurat asaltul Cosmosului. Dintre personajele ale căror destine se împletesc în decursul acțiunii se reliefează, în prim plan, inginerul Zotov (interpretat de V. Tolkunov) și soția lui (Alla Zavalova).

Lenfilm

Deși după titlu amînteaște o veche legendă, filmul „Atlanta” realizat de V. Șredel este închinat contemporanilor. Este un film despre generația oamenilor sovietici care a trezit la viață întinderile pămînturilor desțelenite și a inaugurat asaltul Cosmosului. Dintre personajele ale căror destine se împletesc în decursul acțiunii se reliefează, în prim plan, inginerul Zotov (interpretat de V. Tolkunov) și soția lui (Alla Zavalova).

Uzbekfilm

„Drum dincolo de orizont” se numește filmul pe care cineaștii uzbeki îl dedică Congresului XXII al P.C.U.S. Este un film despre oamenii satului colhoznic. Personajul central, Zamira, are ca prototip real pe vestita mecanizatoare uzbekă Tursunoi Ahunova. Din distribuție fac parte actorii R. Rizamuhamedova, A. Djalilov, N. Rahimov ș.a.

Studioul din Riga

Dramaturgul Guncar Priede debutează în cinematografie cu scenariul „A înflorit bătrîna salcie”. Filmul este realizat de G. Pesis și abordează probleme legate de viață, de artă, de dragoste. În același studio se turnează și comedia „Treisprezece”, care înmănușează numeroși actori renumiți ca Mark Bernes, Valentina Telegina, Serghei Filippov, T. Pelter precum și pe tînăra actriță estonă T. Luik, protagonista filmului „Ultimul viraj”.

Îl vom revedea pe Alexei Batalov

Alexei Batalov de A. Sokolov

După o absență de aproape un an, în care timp a urmat un tratament într-o clinică oftalmologică — Alexei Batalov s-a întors pe platoul de filmare pentru a interpreta rolul principal (Dmitri Gusev), în filmul regizorului Mihail Romm „Plec în necunoscut”.

Dramaturgul D. Hrabrovički abordează în acest film problema înaltei datorii a omului de știință față de epoca sa, față de

patrie, datorie dusă pînă la sacrificiu de sine. Eroii filmului sînt doi savanți fizicieni sovietici. Ei lucrează împreună la rezolvarea unor probleme dificile, privind utilizarea pașnică a energiei nucleare. În timpul experiențelor, profesorul Sințov se expune unor radiații dăunătoare, care-i provoacă moartea. În ciuda acestui tragic deznodămînt, Dmitri Gusev se decide să continue cercetările cu toate riscurile. El e convins că trebuie să ajungă la rezultatul dorit. Și Gusev înfruntă neclintit primejdia timp de un an, pînă în clipa cînd radiațiile îl doboară și pe dînsul. Este transportat la spital într-o stare gravă. Există însă speranța ca viața lui să fie salvată prin descoperirea unui nou medicament, căci și medicii, asemenea savanților atomiști, investighează necunoscutul, dezleagă neconținut tainele științei, spre binele omenirii.

Batalov a arătat de curînd unui corespondent că este foarte satisfăcut de noul său personaj și de colaborarea cu regizorul Mihail Romm. „Îmi place Gusev pentru că este un om sovietic contemporan, un om inteligent, neînduplecat în fața greutăților, pe care le înfruntă fără teamă în numele idealului nostru comunist, în dorința de a contribui la mersul înainte al științei. Voi fi fericit dacă spectatorul va recunoaște în eroul meu pe unul din acei oameni mari, buni, energici, talentați și cinstiți pe care-i întîlnim adesea în cale. Sînt oamenii care prin faptele lor ne apropie tot mai mult de comunism”.

Moment din filmul „Două vieți” (în centru, Viaceslav Tihonov și Alla Larionova, doi dintre protagoniștii noii pelicule).

GAZI DĂM CUVÎNTUL REGIUNII Oltenia

In căutarea de noi forme de muncă

Consiliul regional A.R.L.U.S.-Oltenia, a cărui sarcină este de a populariza mărețele înfăptuiri ale omului sovietic, se străduie, sprijinit pe un larg activ obștesc, să răspundă interesului mereu crescând al oamenilor muncii din orașele și satele regiunii. În activitatea ce o desfășoară, membrii Consiliului caută mereu metode și forme noi de muncă.

Iată câteva aspecte caracteristice activității Consiliului regional A.R.L.U.S.-Oltenia

În planul de muncă a fost inclus un ciclu de conferințe pe tema: „Comunismul și viața oamenilor sovietici” precum și organizarea lunară a unor jurnale de actualități — ca, de pildă: „Din toate colțurile Uniunii Sovietice” Un ciclu de expuneri este asigurat de cei care au vizitat recent U.R.S.S. Printre expunerile ținute, se numără: „Moscova anului 1961”, „Kievul de azi”, „Leningradul — leagănul marelui Octombrie”. În legătură cu actualitatea imediată, au fost prezentate conferințe cu prilejul lansării navelor cosmice Vostok-1 și Vostok-2. Temele legate de popularizarea științei și tehnicii sovietice, a realizărilor artei și culturii sovietice, li se acordă o permanentă atenție.

Pentru popularizarea proiectului de Program al P.C.U.S., între 15 septembrie — 1 octombrie, au fost organizate, în colaborare cu S.R.S.C., — la centrul de regiune, la centrele de raioane, în marile întreprinderi și în centrele muncitorești — manifestări având ca temă „Un grandios program de construire a comunismului”, „Comunismul — ziua de mâine a întregii omeniri” și altele.

Pentru susținerea și desfășurarea activității, s-a păstrat o legătură neîntreruptă cu consiliile raionale, cărora li s-au trimis, în mod sistematic, materiale documentare și conferențieri.

La regiune au fost alcătuite colective pe probleme. Astfel, a fost întocmit un colectiv pentru îndru-

marea muncii de popularizare a politicii de pace dusă de U.R.S.S. De această muncă răspunde Ștefan Ardeleanu, redactor-șef adjunct al ziarului „Înainte”. Au mai fost alcătuite: un colectiv de popularizare a realizărilor agriculturii în U.R.S.S. având ca responsabil pe profesorul dr. Alexandru Buia, rectorul Institutului Agronomic, un colectiv pentru știință și tehnică al cărui responsabil este ing. Nicolae Tecușan, prodecan al Facultății de mecanizare, și altele. Aceste colective, în cadrul cărora activează un număr de aproape 100 de tovarăși, constituie un sprijin deosebit de prețios în activitatea desfășurată de Consiliul regional.

O statornică preocupare a Consiliului regional A.R.L.U.S.-Oltenia este și aceea ca, în activitatea raionale și comisiile A.R.L.U.S. Rezultatul acestei preocupări constă în faptul că, în cuprinsul regiunii, majoritatea consiliilor raionale și orașenești au o activitate bogată, așa cum se întâmplă la Caracal, Tg. Jiu-oraș, T. Severin-oraș, Gilort, Craiova-oraș, Calafat.

Comisii A.R.L.U.S. care depun o muncă rodnică sînt cele de la combinatul Preajba, la „Baza tubulară” — raionul Tg. Jiu, la Fabrica de confecții, la Uzinele „Electroputere”, la Fabrica I. C. Frimu-Confecții, la Întreprinderea de reparații 8 Auto, la Întreprinderea de panificație, la Întreprinderea de foraj și la Combinatul de zahăr și ulei Podari din orașul Craiova, G.A.S. Cărbunesti — raionul Gilort, Afumați — raionul Băilești, I.F.E.T. Apa Neagră — raionul Baia de Aramă, comuna Moțăței — raionul Calafat, S.M.T. Filiași și altele.

Atanasie Popescu

secretar al Consiliului regional A.R.L.U.S. Oltenia

Casa prieteniei și colaboratorii ei

Colectivul de conducere a Casei prieteniei romino-sovietice, primind sprijinul unui larg activ de colaboratori, a prezentat în mod sistematic cele mai importante aspecte ale realității sovietice.

Pentru a contribui la stringerea legăturilor dintre oamenii muncii din orașul Craiova și tovarășii lor sovietici din diferite domenii de activitate, colectivul Casei prieteniei a luat inițiativa de a organiza periodic manifestări intitulate: „Scrisori de la prieteni dragi”, cu care prilej sînt prezentate mici expoziții de scrisori, ilustrate, pliante, cărți, precum și diverse ȳaruri primite din Uniunea Sovietică. Manifestări similare sînt organizate în școli, în unele întreprinderi și instituții ca, de pildă, la uzinele „7 Noiembrie” și la Direcția regională C.F.R.

Trebuie relevat faptul că același colectiv al Casei prieteniei a organizat unele manifestări și în cluburi, în grădini de vară ca și în casele raionale de cultură.

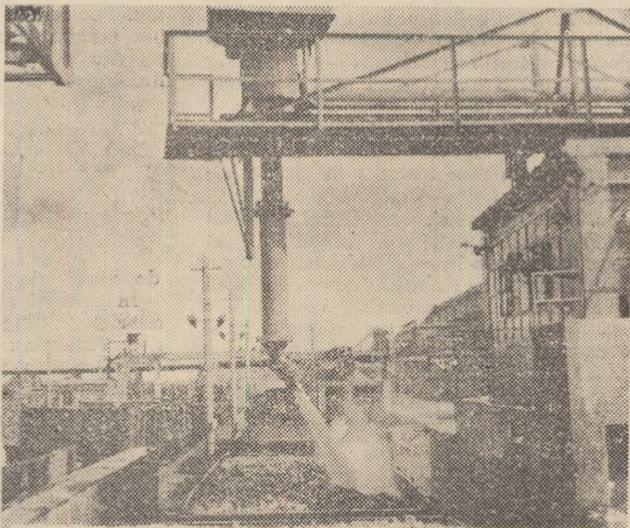
În organizarea acestor manifestări un sprijin deosebit de prețios a fost acordat de o seamă de colaboratori, ca, de pildă, Nicolae Tecușan, dr. Gh. Gindac, profesoara Maria Marinache, dr. Ion Birzu, directorul laboratorului de igienă, ing. Silviu Pușcașu, profesor la Institutul pedagogic, Traian Codreanu, Mariana Ionescu, Petre Dragu, Petre Stoenescu, scriitorii craioveni, Const. Barbu, Ion Negrea, lectori universitari, Neculae Popescu, profesor la Institutul Agronomic și alții.

Tot în cadrul Casei prieteniei, funcționează și clubul celor ce învață limba rusă. La acest club vin, în medie, pe lună, 300 de cursanți — muncitori, elevi, studenți. Cu ei se țin consultații, convorbiri, seri literare, seri muzicale ș.a. Astfel, cu prilejul comemorării lui Maxim Gorki și a lui A. S. Pușkin au fost organizate concursuri literare în limba rusă, cele mai bune lucrări fiind premiate. Profesorii care funcționează la club mai ajută și la traducerea multor articole din presa sovietică și din diferite broșuri și reviste.

În aceste zile, la Casa prieteniei va fi larg dezbătut proiectul de Program al P.C.U.S. În acest scop, a și fost organizat primul ciclu de conferințe intitulat: „Un mare program al construcției comunismului”. Cele opt teme de conferințe din cadrul ciclului vor fi ținute nu numai la Casa prieteniei, ci și la cluburile muncitorești din Craiova ca și la casele raionale de cultură.

M. Sănduțescu

directorul Casei prieteniei

O tonă de sfeclă descărcată în 30 de secunde! Acesta este ritmul în care lucrează stația hidraulică de pe lângă Combinatul de zahăr și ulei Podari din orașul Craiova.

Din activitatea unei comisii

La Preajba

Pe șoseaua ce duce de la Tg Jiu spre Petroșani a fost construit în vederea valorificării masei lemnoase din bazinul forestier al munților Parîng, marele complex de industrializare a lemnului „Prealba”. Aici lucrează peste 2500 muncitori, tehnicieni, ingineri și alți salariați. Încă de la intrarea lui în funcțiune, a luat ființă o comisie A.R.L.U.S., care desfășoară o susținută activitate de popularizare a realizărilor oamenilor sovietici pe drumul construcției comuniste.

O grijă deosebită a fost pusă în legarea manifestărilor de specificul muncii locale. Astfel, pentru însușirea și aplicarea creatoare a metodelor folosite de muncitorii sovietici în domeniul forestier, comisia a organizat o expunere cu

tema „Brigada complexă în acord global de lucru”.

De asemeni, la gazeta de perete sînt publicate articole prin care se popularizează succesele Uniunii Sovietice în cucerirea spațiului cosmic, realizările industriale ale Uniunii Sovietice etc.

În ce privește agitația vizuală, la intrarea în complex și în secții sînt amenajate panouri și vitrine care prezintă aspecte din viața oamenilor sovietici. Prin grija comisiei A.R.L.U.S., un număr însemnat de muncitori, tehnicieni, ingineri s-au înscris la cursurile de limba rusă, organizate de această comisie.

V. Stoicescu

membru în biroul regional A.R.L.U.S.-Oltenia

Preocupări rodnice

Consiliul orașenesc A.R.L.U.S.-Craiova a organizat, în ultimul timp, trei cicluri de conferințe — „U.R.S.S. în avangarda luptei pentru pace”, „U.R.S.S. în al treilea an al seplenalului” și „În fața hărții U.R.S.S.” — care au fost expuse în săli publice, instituții și întreprinderi pe baza unui plan întocmit de Consiliu.

Acest plan prevedea aproape 50 de comisii în a căror sarcină cădea expunerea conferințelor, precum și perioada cînd ele urmau să fie ținute. În același plan erau numiți membrii Consiliului orașenesc, care răspundeau de organizarea lor. În felul acesta, s-a reușit ca toate conferințele să fie expuse de vorbitori bine pregătiți. De pildă, la clubul „1 Mai”, la Întreprinderea „11 Iunie”, la Casa de cultură a sindicatelor, la Direcția regională C.F.R. ș.a. au vorbit ing. Mircea Birzu, ing. I. Antonescu, Const. Barbu, ing. Ion Brezoi, Marin Năzdrăvan și alții.

De aceeași organizare temeinică s-au bucurat și manifestările legate de unele evenimente care au dominat actualitatea ca, de pildă, realizările dobîndite în lupta pentru cucerirea spațiului cosmic.

De asemenea, au fost înregistrate bune rezultate în desfășurarea învățămîntului popular de limba rusă. Astfel, în orașul Craiova au funcționat, în anul școlar 1960—1961, 52 de cursuri, iar pentru anul ce urmează există condiții ca acest număr să fie depășit. S-a luat hotărîrea ca fiecare membru al Consiliului să aibă în grijă organizarea și îndrumarea unui număr de 3—4 cursuri. Astfel, de cursurile de la „Electroputere”, de la Atelierul de zonă C.F.R. și de la Școala profesională „Electroputere” răspunde Victor Mitu; de cursurile organizate la I.R.T.A., la cooperativele „Arta încălțămîntului”, „Arta populară” precum și la întreprinderile „Întreținerea” și „Chimica alimentară” răspunde Titus Bulum. Cursurile de la fabrica „Partizanul”, „Jiu” și Centrul Mecanic se află în grija profesoarei Valentina Zagorici. De restul cursurilor organizate în oraș răspund Mihai Sebastianianu, Stelian Turceanu, Florea Firan, Ștefan Chiriac, dr. Șerban Coricic, Paul Sirbulescu.

În centrul preocupărilor Consiliului orașenesc A.R.L.U.S. se află, în aceste zile, apropiata deschidere a Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. Consiliul orașenesc A.R.L.U.S.-Craiova a pornit la lucru pentru popularizarea în masele largi a proiectului de Program al P.C.U.S.

Florea Mitruț

președinte al Consiliului orașenesc A.R.L.U.S.-Craiova

Au studiat în U.R.S.S.

În planurile de muncă întocmite trimestrial, comisia A.R.L.U.S. de la „Electroputere” a avut în vedere că în uzină există un însemnat număr de ingineri și tehnicieni care au studiat ori s-au specializat în Uniunea Sovietică și i-a utilizat drept colaboratori în realizarea diferitelor acțiuni întreprinse. Așa, de exemplu, ing. Gh. Petrică și ing. M. Siculescu au făcut expuneri legate de diferite aspecte ale dezvoltării științei și tehnicii în U.R.S.S.

În cadrul uzinei au mai fost prezentate expoziția „Dubna — orașul științei înaintate” și fotomontajul „Dubna — orașul atomiștilor” ș.a. De asemenea, printr-o serie de fotomontaje au fost popularizate diferite aspecte din industria U.R.S.S., aspecte sociale, culturale și altele. Tehnicienii Alex. Covaci și Petre Săftoiu, care s-au specializat în Uniunea Sovietică, au creat un adevărat curent de inovații în uzină. Ing. Ion M. Ion, care de asemeni a studiat în U.R.S.S., a făcut diferite expuneri în fața colectivului acestei fabrici și în paginile ziarului uzinal cu privire la locomotivele sovietice electrice și Diesel cu o capacitate de 4.000 C.P. Ing. N. Pădureanu care, și el a studiat în U.R.S.S. a vorbit tinerilor din fabrică despre transformatoarele fabricate în ultimii ani în Uniunea Sovietică. Muncitorii din uzină, printre care Ion Negoită turnător și Ștefan Bolcu au făcut expuneri despre cele văzute în călătoriile lor în Uniunea Sovietică. Cu conținut bogat a fost și expunerea lăcătușului frunțaș Petre Jianu care și-a petrecut concediul la Soci în Crimeea și a vizitat, apoi, câteva uzine sovietice.

Multe echipe și brigăzi de muncitori, cum sînt cele conduse de Elina Bondrea, brigada de bobinatoare condusă de Lucreția Pirvu, realizează zilnic un mai mare volum de producție și economisesc însemnate cantități de materiale, aplicînd metoda Vorosin.

Victor Mitu

membru al Consiliului orașenesc A.R.L.U.S.

RECITALUL ARTIȘTILOR SOVIETICI LA CASA PRIETENIEI DIN CAPITALĂ

Artiștii sovietici, laureați ai celui de-al II-lea Concurs Internațional „George Enescu” au dat marți seara un recital la Casa prieteniei romino-sovietice din Capitală. Soliștii vocali Emma Sarkisian, Iuri Mazurok, Serghei Iakovenko și Nina Silnikova au cîntat arii din operele „Boema”, „Faust”, și „Carmen”, precum și lucrări de Rahmaninov, Grieg, Ceaikovski și Rossini. Violonistii Nina Mihailovna Bellina și Igor Aleksandrovici Frolov au interpretat lucrări de Brahms, Ceaikovski, Rahmaninov și Kreisler. Artiștii sovietici au fost îndelung aplaudați pentru măiestria lor. La sfîrșitul recitalului le-au fost oferite buchețe de flori.

CONTRACTUL DE ASIGURARE

Schiță de IURI VLASOV

Ne-am obișnuit să găsim numele lui I. Vlasov în tabelele recordmanilor mondiali. Căci marele halterofil Iuri Vlasov, campion olimpic și mondial, este socotit cel mai puternic om din lume. La campionatele mondiale care s-au încheiat săptămîna aceasta la Viena, el și-a apărut cu cinste titlul acesta, ocupînd din nou locul I.

Iată-l însă și în ipostaza de scriitor. În schița de mai jos, eroul care vorbește la persoana întâia este un halterofil. Vlasov descrie condițiile inumane în care se zbat sportivii profesioniști din țările capitaliste. Pentru ei sportul a încetat să mai fie o plăcere — a devenit o tortură.

Trei ferestre mari. Două podiumuri vechi de lemn. Bănci de-a lungul pereților. Aceasta este sala în care mă antrenez. Sau mai exact, lucrez. Căci sportul este profesia mea.

Sala nu-i prea mare. Pînă acum am măsurat-o de mii de ori. Ferestrele sînt deschise și în sală e plăcut lina este mai rău. Instalația de aerisire nu funcționează și aerul e îmbibit. Plin de praf, de miros de sudoare. Oberlichtele? Nu, nu se deschid. Sportul profesionist nu este azil și nimeni n-are nevoie de bolnavi.

Mă cheamă antrenorul. Au trecut, deci, cele cinci minute de odihnă și trebuie să ridic iar haltera. Căreia, între timp, i s-au mai adăugat douăzeci de kilograme.

Iar am să apuc bara cu mâinile, și iar am să ezit involuntar. De fiecare dată, în ultima clipă înainte de a ridica haltera, ezit.

Afară, vîntul se joacă cu frunzele plopuului. Frunzele freacă, se agită. Nu mai sînt verzi — bat în argintiu.

Aud vocea antrenorului.

Mă urc pe podium și fandez. De fiecare dată cînd mă ridic, mă chinuie același gînd: dacă plesnește ceva înăuntru? Inghit aerul cu nesat.

Mă plimb iar prin sală. Podelele sînt roase de loviturile halterelor. Aud iar vocea antrenorului. Și un sunet metallic. S-au mai adăugat încă 20 de kilograme.

Antrenorul este plictisit. Are ochi somnoroși, răi. Mă bate incurajator pe spate. În șirul de ani petrecuți în această cameră încăpătoare, am învățat să ne înțelegem fără cuvinte. El cunosc atît de bine! Așa e prefer să tac.

Cum vreo opt ani m-aș fi certat cu el, cu siguranță. Dar de atunci s-au schimbat multe. Atunci îmi plăcea foarte mult sportul. Îmi închipuiam că nu poate exista ceva mai interesant. Azi nu mai e așa.

Nu-mi mai amintesc exact cînd am simțit oboseala. Dar sînt cîțiva ani de cînd mă chinuie. Toată viața — transpirație, efort, transpirație! Oare și de acum înainte tot așa să fie? Mă tem. Și nu mai vreau să trăiesc așa.

Cîți mă invidiază! Sînt omul cel mai puternic în sportul profesionist. Oamenii își zic: înseamnă că-i fericit și are de toate. Dar ei nu știu că sînt, probabil, omul cel mai obosit din lume.

Înțelegeți, nu sînt mai puternic decît unii rivali de-ai mei, sînt doar mai rezistent decît dinșii. La antrenamente suport ceea ce pe ei îi depășește. În tinerețe, pentru a-mi asigura victoria, era suficient să ridic la antrenamente 10—12 tone. Acum, în timpul celor trei ore și jumătate de lucru — miinile, picioarele, spina, nervii mei sînt siliți să ridice 27 de tone. Fiindcă la noi trăiește bine doar cel care-i primul; ceilalți lîncezesc, cu speranța de a fi primii. Toată viața mea am fugit de primăria asta. M-am ridicat tot mai sus și mai sus. Dar se pare că am ajuns la limită.

Am 34 de ani. După cum vedeți, nu sînt bătrîn, dar douăzeci de ani de goană nebună ca asta ar slei pe oricine. Nu știu ce-i odihna. Adorm greu: o durere neiertătoare îmi scurmă spinarea.

Antrenorul îmi face un semn: au trecut cinci minute. Fandez cu multă grijă: nu-i de glumit cu așa greutate. Nu văd în jurul meu decît niște pete roșcate și galbene, n-aud decît bătăile nebune ale inimii.

Mult timp nu mă pot liniști. Aerul nu încapă în plămîni. La noapte iar n-am să pot dormi...

Pe picioarele mele nu-i pîrticică zdravănă. Iar cu genunchiul stîng stau prost de tot. Victoria mea le stăea unora în gît. Și în loc de

magneziu mi s-a pus talc. Cînd am ridicat haltera, mîinile n-au rezistat. Haltera mi-a căzut pe genunchi. 190 de kilograme!

E timpul. Mă duc la antrenor. Uluit, acesta repetă:

— Să se adaugă încă 60 de kilograme?

Fac un semn afirmativ cu capul. Antrenorul mă privește în ochi.

— Greutatea asta îți depășește puterile.

Are dreptate. Dar nu-i răspund.

— E periculos să lucrezi cu limitele, știi doar și tu — și arată spre picioarele mele.

Aștept. Nu se poate stăpîni nici de data aceasta și începe o lungă explicație: că sănătatea și fericirea mea sînt singura lui grijă și unicul lui țel în viață. Minte. În luna cînd mi-am rupt picioarele el și-a cumpărat o casă nouă și scumpă.

În sală s-a adunat multă lume. Așa că mîine toți vor afla de antrenamentul ăsta. Și presa. Deci, fiecare ieșire pe podium va fi plătită și mai bine.

Ochii antrenorului îmi pipăie picioarele, de parcă ar vrea să le încerce tîria.

Dacă s-ar întimpla ceva cu mine, n-ar fi vinovat. Așa că își continuă jocul și pentru orice eventualitate chiar se retrage. Buzele lui șoptesc probabil altceva, dar mie îmi spun așa: „Nu e rău. Strașnică idee! Reclamă ca asta, fără nici un risc! Merită...”

E-n regulă. Azi am să mă despart de sport pentru totdeauna. Un milion e un preț destul de bun pentru picioarele mele. Cunosc pe de rost condițiile contractului de asigurare. E un lucru sigur. Să succesc piciorul stîng cu talpa în afară și să mă las brusc pe vine. Am consultat cel mai bun chirurg în articulațiile genunchiului.

Picioarele parcă s-au împlîntat în podea. Abia le desprind. Fac un pas. Bara vibrează și tremurul ei se prelungește multă vreme. Mă clatin și eu. Trebuie să fiu foarte atent, căci altfel îmi rup nu numai picioarele.

Răsucesc talpa și mai tare. Cred că-i gata. Trag aer în piept și îndoi fulgerător picioarele. La genunchi se rupe ceva. Nu simt nici o durere. Mă ridic încet. Iar mă așez, și iar se rupe parcă ceva. Peretele este rece. Din cauza emoției nu simt teama. Îmi pipăi pe neobservate genunchiul. Nu-i chiar ceea ce-mi trebuie. Mai bine să repet figura cu o greutate mai mare, ca să fiu sigur.

Simt o cumplită indiferență, de parcă altul și nu eu și-ar nenoroci propriile-i picioare. Cu mișcări le-nese mai adaug încă 20 de kilograme.

Acum, de fiecare parte atîrnă un șir lung de discuri mari. Vestea se răspîndește ca fulgerul. La ușă se îngrămădește tot mai multă lume. Oamenii mă privesc cu aviditate.

Antrenorul, emoționat, îmi spune ceva. Nu-l aud prea bine și nu înțeleg nimic. Își împlîntă privirea în ochii mei, de parcă ar vrea să se convingă că nu se înșală. Întorc capul.

...Greutatea m-a prăvălit la pămînt cu o forță inimaginabilă. Gura mi-a fost cuprinsă de un tremur mărunț. Capul e plin de sînge. Bara a intrat adînc în spinare. În fața ochilor îmi joacă pete albe și întunecate.

Să las totul, să fug, să țip. Nu, e prea tîrziu! Prea tîrziu! Prea tîrziu!

Liniște deplină. Ce liniște! Bara n-a rezistat și s-a rupt în două. În jur zac în neorînduială discuri, bucăți de scinduri.

Stau întins pe podea. Prin fereastra deschisă funigeii pătrund într-o pluitire lină și se lasă ușor pe dușumea.

Din nou două lozuri de 5.000 lei dintr-o pungă!

Iată doi fericiți cîștigători la LOZ ÎN PLIC: Tractoristul Gheorghe Pană și Ion Preda — președintele cooperativei din Albești (regiunea Ploiești) au scos două lozuri de 5.000 lei din aceeași pungă.

Jucați la LOZ ÎN PLIC

GOSPODINE!

Pentru prepararea de budinci, creme, supe, prăjituri, folosiți produsul „Zeamil”.

Se recomandă în alimentația dietetică a copiilor și pentru diverse rețete culinare.

Se găsește de vânzare în magazinele alimentare.

„În fiecare sticlă un izvor de sănătate!”

SLĂNIC • HEBE • MALNAS CĂCIULATA • LIPOVA VILCELE

Beti APE MINERALE NATURALE

se găsesc de vânzare

LA MAGAZINELE ALIMENTARE, ... CENTRE DE CURĂ ȘI RĂCORITOARE ...

Exercițiu
pe un poligon
de rachete

**DACA
S-AR
MAI GASI
UN POWERS...**

Frontiera... O fișie de pământ arat, patrula, citni grănicerești... Din locul unde sintem, însă, nu vedem nimic din toate acestea. Și totuși ne aflăm la un post de frontieră, fiindcă ostașii aceștia chipeși, cu însemnele artileriei pe epoleți, păzesc și ei frontierele de stat ale Uniunii Sovietice.

Ei păzesc cerul. Intregul cer nesfârșit al patriei. Controlează nu numai zidul de frontieră aerian, care se înalță deasupra fișiei de pământ arat, ci toate ungherele pașnicei noastre bolți cerești, cât de mici și de depărtate — din nord și din sud, deasupra Siberiei sau a Volgăi.

Rachetiști — iată ce sint băieții aceștia curajoși și îndemnatnici și comandanții lor energici, cu o bogată experiență. Au o misiune importantă, fiecare înțelege ce înseamnă să păzești cerul de pirații aerului. Și nu dau greș niciodată.

Nici o lansare nu este zadarnică — ne-a spus în cursul unei convorbiri ofițerul Korsunski, arătându-ne marea și complicata lui gospodărie.

...Ne aflăm la comandamentul subunității. Este ora șapte seara. Intunericul s-a strecurat pe nesimțite, dar antenele radarelor puternice se disting încă pe fondul norilor care s-au lăsat jos de tot.

Ușa se deschide brusc. Intră ofițerul de serviciu care raportează că comandantul este chemat la telefonul special. Iar peste câteva clipe, fluieratul pătrunzător al sirenei ne face să sărim de pe scaun.

Nu se dă nici o comandă. Servanții din detașamentul cap de coloană al sergentului Totorkulov — care va efectua prima lansare — se „aruncă” din mers la posturile lor. Citeva mișcări, și racheta încremenește pe rampa puternică sclipind amenințător cu corpul ei ca o imensă țigară, înzestrat cu arripoare. Iat-o așa dar, spaima Powers-ilor, soră bună a rachetei sovietice cunoscută în toată lumea, care la 1 mai 1969 a barat drumul pilotului-spion de peste ocean.

— Gată de lansare! Gată de lansare! — raportează unul după altul servanții, cu toate că din clipa când am părăsit comandamentul au trecut doar câteva secunde.

...In acest timp, la punctul de comandă, operatorul, caporalul Lagutkin manevrează cu artă zeci de minere și butoane. Direcția din care se va ivi ținta aeriană, înălțimea, viteza ei sint necunoscute. Trebuie cercetată atent toată bolta cerească. Și Lagutkin o face cu o deosebită pricepere.

În aceste dulăpioare și lădițe metalice de diferite forme, care acoperă de sus pînă jos toți pereții camerei încăpătoare a punctului de comandă, sint adăpostite zeci de dispozitive electronice și de calcul. Acesta este creierul rachetei, creier capabil să rezolve orice sarcină, oricît de dificilă creier care naște forța amenințătoare a rachetei — undele radiolocatoare.

În fața lui Lagutkin se află un ecran care răspîndește o lumină delicată, albăstrui. Unda radiolocatoare, care cercetează țările văzduhului, fixează pe ecran tot ce se petrece acolo. Nimic nu se poate ascunde de ochiul ei scrutător. Și iată că în colțul de sus din stînga ecranului se a-

prinde un punct luminos. Este ținta aeriană.

Instalația de lansare se însufletește brusc. Intră în funcțiune motoarele electrice ale mecanismelor de execuție, instalațiile electronice scot pocnete scurte, racheta este înfiorată de

o vibrație.

Atenție! Lansare!
...In instalația electronică se aude o ultimă pocnitură și în aceeași clipă pământul se cutremură de un bubuit puternic. De sub racheta izbucnește o uriașă limbă de foc, lăsînd în urma ei un vârtej de praf și fum care acoperă totul în jur.
Bubuitul motorului de racheta se transformă într-un vuiet turbat care cit ai clipi umple totul în jur.

Din norul de praf, iese aidoma unui fulger o săgeată argintie. Avîntîndu-se cu eleganță în sus, către nori ea își schimbă brusc direcția de zbor și, străpungînd cerul cu ciocu-i ascuțit, dispăre. Ca într-o gamă muzicală, vuietul trece de la notele joase de bas la note din ce în ce mai înalte, devenind tot mai subțire pînă se transformă într-un suierat asurzitor.

Pe ecran apare încă un „licurici”. Aluneacă în sus schimbîndu-și vizibil direcția de mișcare după care începe să urce șerpuiind spre locul unde se încrucișează liniile cu care este brăzdat ecranul. În acel loc s-a încurcat și primul „licurici” — ținta aeriană, care acum se zbate ca o muscă prinsă într-un păienjenis.

Începe goana aeriană. Așa cum un copoi urmărește un iepure, racheta urmărește ținta „pas cu pas”, apropiindu-se tot mai mult de ea. „Impostorul” face fel de fel de manevre, încercînd să scape de urmăritor, dar în cele din urmă racheta dirijată îl ajunge. Ea ia urma „impostorului” și nu-l va mai slăbi pînă nu-i va da lovitură nimicitoare.

„Dușmanul” se află la o înălțime foarte mare. Fără aparate optice puternice, n-ar putea fi văzut nici chiar pe timp senin. Dar racheta nu cunoaște obstacole. Ziua sau noaptea, pe ploaie sau ninsoare, pe furtună sau pe viscol ea gonește nestăvilit înainte.

Pe ecranul albastru, al doilea punct urcă din ce în ce mai sus. Tot mai mică este distanța pînă la locul de încrucișare a liniilor. Apoi „licuricii” se întilnesc. Se aude un zgomot. Pe ecran, sub locul de încrucișare a liniilor începe să curgă o ploaie de puncte luminoase. După care ecranul încremenește.

La punctul de comandă răsună urale. Rachetiștii se îmbrățișează de bucurie. În clipa aceea, de undeva de sus, din înaltul cerului, se aude bubuitul exploziei.

Ne uităm la ceas. Este ora 7 și 10 minute.

— A fost un exercițiu de alarmă obișnuit — îmi spune zîmbind bucuros Korsunski. Pentru dumneata însă este probabil ceva cu totul neobișnuit.

Părăsim punctul de comandă. La rampa de lansare s-a adus pe bandă rulantă o aiață racheta.

...Alarma aeriană s-a terminat. Mișcarea de lupă a fost îndeplinită cu calificativul excelent.

Privind la tinerii care minuiesc cu îndeminare giganțica racheta, ne amintim că în dimineața zilei de 1 mai 1960, cînd deasupra teritoriului sovietic a apărut dușmanul, totul s-a petrecut în tocmă ca la acest exercițiu de alarmă. Și dacă pe viitor, vreun pirat aerian ar încerca să violeze granițele sovietice să știe că îl așteaptă aceeași soartă.

Rachetiștii apără cu strășnicie cerul sovietic.

A. Saluțki

China este una și indivizibilă

Manevrele perfide sint sortite eșecului

„Taivanul s-a transformat de mult într-o colonie americană, unde un plutonier american are mai multe drepturi decît un maior ciankaișist”. Aceste cuvinte mi le-a spus acum cîțiva ani în China fostul locotenent major în flota ciankaișistă, Tui Cen-lin, care fugise din insula Taivan. El mi-a vorbit mult despre situația din Taivan, dîndu-mi numeroase exemple despre dominația americanilor pe acest teritoriu chinez. Dar fraza cu care am început articolul, Tui Cen-lin mi-a spus-o la sfîrșitul discuției, ea fiind un fel de rezumat a tot ceea ce mi-a relatat acest martor ocular, care participase la multe evenimente de pe insulă.

De altfel, faptul că Taivanul este o feudă a Statelor Unite poate fi aflat nu numai de la cei care au fugit de pe insulă pentru că nu vroiau să se impace cu regimul trădător al cliicii ciankaișiste. Nici presa occidentală nu ascunde adevărata stare de lucruri din Taivan. Recent, de pildă, profesorul de relații internaționale Nathaniel Pfeffer de la universitatea din Columbia a arătat într-un articol publicat în „New-York Times” că regimul ciankaișist din Taivan există „numai datorită respirației artificiale pe care i-o face vistieria americană”.

De multă vreme sprijinul acordat de cercurile imperialiste din Statele Unite cliicii ciankaișiste este una din cauzele care împiedică restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în Organizația Națiunilor Unite.

În curînd se împlinesc doisprezece ani de la proclamarea R. P. Chineze, dar poporul chinez, care reprezintă un sfert din omenire, nu are nici pînă astăzi reprezentanți în organizația menită să fie cel mai larg for internațional.

Principalul vinovat de situația absurdă creată artificial în Organizația Națiunilor Unite sint Statele Unite. Ele depun un de an eforturi ca Adunarea Generală a O.N.U. nici măcar să nu examineze problema restabilirii drepturilor legitime ale R. P. Chineze în această organizație. Strategii mărginiți ai diplomației imperialiste au încercat în repetate rînduri să pună în circulație așa numita „teorie” a existenței celor „două Chine”.

Care sint rădăcinile acestei „teorii”? Să ne amintim de evenimentele anului 1949. În China își trăia ultimele clipe regimul reacționar gomindanist. Sub loviturile Armatei populare de eliberare, cei patru milioane de soldați ai lui Cian Kai-și s-au risipit într-o clipită. Căutînd să-și salveze pielea, rămășițele ciankaișistilor au fugit, cuprinse de panică, în Taivan. Armata de eliberare națională a fost nevoită să înceteze urmărirea bandelor gomindaniste și să rămînă pe continent, căci, pe vremea aceea, nu dispunea de flotă și nici de aviație. În felul acesta, Taivanul a devenit ultimul refugiu al trădătorilor poporului chinez. Imperialiștii americani, care cheltuiseră pînă atunci pentru sprijinirea regimului ciankaișist șase miliarde de dolari, au dat tot sprijinul lor rămășițelor gomindaniste.

Încercările Statelor Unite de a învia cadavrul politic care este în realitate Cian Kai-și, nu pot induce în eroare pe nimîni. Chiar și pentru oamenii neinițiați în problemele vieții internaționale este extrem de limpede că vechea Chină e de domeniul trecutului. În locul ei, prin voința poporului, a fost creat un nou stat — Republica Populară Chineză — care se dezvoltă și se întărește, în ciuda uneltirilor dușmanilor ei.

Viața însăși a dictat unei serii de țări capitaliste necesitatea de a stabili relații diplomatice cu China populară. Cu toate acestea, diplomația burgheză a inventat „teoria celor două Chine”.

Trebuie relevat că, la început, Statele Unite n-au avut o atitudine binevoitoare față de „teoria celor două Chine”, declarînd-o neîntemeiată. Într-un memorandum special, care a fost dat publicității încă pe vremea administrației Eisenhower, se arată că există o singură Chină — Taivanul. De aceea diplomația americană a împiedicat admiterea în O.N.U.

a reprezentantului legal al poporului chinez. E lesne de înțeles că, în spatele acestui memorandum, se ascundea speranța tainică a Departamentului de stat în întoarcerea cliicii ciankaișiste pe continent.

Silite să se impace cu pierderea Chinei. Statele Unite nu doresc să renunțe la Taivan, care constituie una din principalele baze ale cliicii militariste americane în Extremul Orient. Așa că S.U.A. au fost nevoite să-și amintească de „teoria celor două Chine”, recunoscută acum și de Washington. Departamentul de stat si-a dat seama că singurul mijloc de a mentine Taivanul este acela de a obliqa Republica Populară Chineză să renunțe la el. „Există o Chină pe care deocamdată n-o recunoaștem — declară Washingtonul — și există Taivanul, care n-are nici o legătură cu China”. Așa a fost formulată varianta americană a „teoriei celor două Chine”.

Dar conducătorii politicii externe americane își dau seama că timpul nu trecează pentru ei. Tot mai puternic este glasul opiniei publice mondiale care cere să se pună capăt nedreptății istorice și să se restabilească drepturile legitime ale poporului chinez în Organizația Națiunilor Unite.

Dîndu-si seama că Statele Unite ar putea suferi o înfrîngere într-una din principalele probleme ale relațiilor internaționale actuale, guvernul american elaborează noi planuri, pentru a-si atinge prin orice mijloace scopurile.

Recent, în presa americană a apărut o declarație, căreia i s-a făcut mare publicitate, cu privire la faptul că Statele Unite își revizuiesc „politica lor rigidă de pînă acum” față de Republica Populară Chineză. Inspiratorii acestei publicități căutau vădit să creeze impresia că ar fi de acord să se rezolve definitiv problema admiterii R. P. Chineze în O.N.U.

Poate că guvernul S.U.A. a dat în sfîrșit ascultare glasului rațiunii? Să privim lucrurile în față.

Se știe că guvernul R. P. Chineze a declarat în repetate rînduri că nu recunoaște existența a „două state chineze” și de aceea niciodată nu va admite să facă parte din Organizația Națiunilor Unite alături de ciankaiști. Din moment ce așa stau lucrurile, și-au spus cei de la Washington, atunci propunem Chinei populare „reprezentanță egală” în Adunarea Generală a O.N.U. cu Cian Kai-și. E lesne de înțeles că la baza acestei noi provocări politice se află aceeași răsufletă „teorie a celor două Chine”. Iar țelul pe care-l urmărește noul plan al Washingtonului este de a nu admite ca R.P. Chineză să-și ocupe locul ce-i revine de drept în O.N.U. Autorii planului sicutesc că își vor atinge țelurile și în același timp, vor așolvi Statele Unite de învinuirea că Washingtonul ignorează cele 650 milioane de locuitori ai Chinei populare.

Aceasta este o nouă manevră a conducătorilor politicii externe americane, care pregătesc o nouă diversiune internațională. Dar trebuie arătat că autorii ei riscă să se facă de ris în fața întregii lumi. Încă de pe acum, reacția opiniei publice mondiale dovedește că statele independente condamnă planurile provocatoare ale Departamentului de stat al S.U.A.

„Există o singură Chină — scrie ziarul birman „People's Daily”. Guvernul gomindanist, creat cu dolari americani, trebuie să fie alungat o dată pentru totdeauna din O.N.U.”. Iar ziarul indian „Free Press Journal” declară: „India sprijină fără rezerve admiterea Chinei comuniste în Organizația Națiunilor Unite și, cu aceeași fermitate, cere eliminarea Formozei (Taivanului). India nu consideră legal constituit guvernul Formozei”.

Țelurile perfide ale politicianilor americani urmăresc să împiedice pe toate căile reglementarea problemelor internaționale nerezolvate, să frîneze prin orice mijloace procesul de îmbunătățire a relațiilor dintre popoare, să otrăvească atmosfera politică internațională și să continue politica „războiului rece”.

V. Rodionov